

DEN danske
STJERNE
April 1974 · 123. Årgang · Nummer 4

Således talte Jesus. Og han løftede sine øjne mod Himmelen og sagde: „Fader! timen er kommet; herliggør din Søn, så Sønnen kan herliggøre dig.
Du har jo givet ham magt over alle mennesker, for at han kan give evigt liv til alle dem, som du har givet ham.
Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus."

(Joh. 17:1-5)

Og dette er evangeliet, glædesbudskabet, hvorom røsten fra himlen bår vidnesbyrd for os:
At han kom til verden, nemlig Jesus Kristus, for at blive korsfæstet for verden og bære dens synder og helliggøre og rense den for al uretfærdighed,
for at alle, som Faderen har givet i hans magt og skabt gennem ham, kunne blive frelst ved ham.

(L&P 76:40-42)

Indholdsfortegnelse

Børnenes sider

Kristi sonoffer er den største begivenhed i verdenshistorien. Og det, der fandt sted i Getsemane Have, symboliserer meget smukt evangeliets budskab — tilgivelsens gave og det evige liv, som vor Frelser skænkede alle, som vil følge ham og akceptere hans sonoffer.
Harry Andersons maleri: „Getsemane", der vises på forsiden, og fotografiet af George Oates på bagsiden, antyder begge forsoningens storhed og opstandelsens fornyelse og herlighed.

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

April 1974
123. Årgang · Nummer 4

REDAKTIONSKOMITEEN
Doyle L. Green, editor-in-chief
Larry A. Hiller, managing editor
Jørgen Ljungstrøm, coordinator,
Translation Services Department,
Grundtvigsvej 27 C, 1 tv
DK-1864 København

LAYOUT
Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

PRINTING
Paul Giese KG, Offenbach/M
Vesttyskland

ABONNEMENT
6 numre ... d. kr. 15.00
12 numre ... d. kr. 30.00
I løssalg pr. nr. ... d. kr. 3.00
Nævnte priser er incl. moms og porto. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Dalgas Boulevard 164, 2000 København F.

Præsident Kimball blev præsident Lees efterfølger

AF LARRY HILLER, chefredaktør

Den 28. marts 1899 begyndte Harold Bingham Lee sin tilværelse i en lille by, der hedder Clifton, Idaho. Da han døde den 26. december i en alder af 74 år, var der millioner der sørgede over hans død, og politiske kirkelige og andre ledere fra det meste af verden sendte kondolencetelegrammer.

Hans varetagelse af kirkens præsidentembede varede kun lidt over 1½ år og er den korteste tid nogen præsident har siddet. Men Harold B. Lees bidrag til sine medmenneskers jordiske og åndelige velbefindende begyndte længe før han blev kirkens præsident den 7. juli 1972. Han var en af kirkens generalautoriteter i over 32 år og i al den tid var han medvirkende til udviklingen og videreførelsen af mange betydelige kirkeprogrammer. Men optegnelserne om hans tjenesteydelser og helligelse går endnu længere tilbage.

Præsident Lees hovedopgaver begyndte med en kaldelse til rådgiver i Pioneer Stake præsidentskab (Salt Lake City) i 1929. Det følgende år blev han i en alder af 31 år kaldet til at være præsident for staven. Den store depression i USA var netop begyndt på dette tidspunkt, den unge stavspræsident blev stillet overfor at skulle klare udfordringerne for sine stavsmedlemmer. Over halvdelen af brødrene var arbejdsløse og stod uden mulighed for at forsørge deres familier. Præsident Lee følte sig inspireret til at oprette et varehus, hvorfra mad og andre varer kunne gives til de nødstedte. Der blev sørget for arbejde, så ingen behøvede at tage mod almisser. Af noget byggemateriale fra en nedrevet bygning, gik man i gang med at bygge en sportshal

Præsident Lee

til staven, hvor man så kunne dyrke selskabelige og andre fritidsaktiviteter.

I 1936 samlede præsident Heber J. Grant alle stavene, så de ved forenede anstrengelser kunne gå i gang med sådanne velfærdsaktiviteter og herved opstod så det, vi dengang kaldte kirkens sikkerhedsprogram, senere kendt som kirkens velfærdsprogram. Præsident Lee blev kaldet til at være dets første leder og han var i lang tid formand for kirkens velfærdskomité.

Den 10. april 1941 blev Harold B. Lee af præsident Heber J. Grant ordineret til apostel. Blandt de mange vigtige opgaver han udførte som apostel var formandsposten for samordningskomitéen, hvor al kirkens undervisning bliver samordnet. Da præsident David O. McKay døde blev præsident Lee 1. rådgiver til præsident Joseph Fielding Smith.

Præsident Lee kendte også til sorg. Men det styrkede ham kun. I 1962 var han på vej til en stavskonference, da hans hustru, Fern, blev så syg at hun svævede mellem liv og død. Han skyndte sig hjem, blot for at opdage, at hun var sovet hen. Senere, i 1966, var han på Hawaii for at udfylde en opgave, da hans datter, Maurine, døde. Hun efterlod sig fire børn.

I 1963 giftede præsident Lee sig med Freda Joan Jensen, som, ifølge ældste Hinckley fra De tolvs Råd „har rost sin mands levevis på en bemærkelsesværdig måde".
Præsident Harold Bingham Lee var en dybt åndelig mand. Han havde stor kærlighed til Herren og de hellige. Kort efter han var ordineret til præsident for kirken, kom han med følgende udtalelse:

„Vi vil holde os til Herrens åbenbarede vejledning. Vi vil gøre, hvad vi kan for at lade os lede af Ånden."
„Jeg ville kun ønske, at medlemmerne verden over kunne fornemme min inderlige kærlighed til hver enkelt af dem, idet jeg nu føler et særligt slægtsskab til dem. Jeg sender dem alle mine kærlige tanker og velsignede ønsker, at de må vide, at Det første Præsidentskab og kirkens generalautoriteter virkelig holder af dem."
Præsident Lee lagde vægt på enighed og på de helliges verdensomspændende broderskab:
„Vi er hverken englændere, franskmænd, hollændere, spaniere eller italienere. Vi er derimod alle eet, idet vi er døbt som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, vi er også Abrahams sæd, som apostlen Paulus erklærede, hvorfor vi er arvinger i henhold til dette løfte." (Område-konferencen i München, 25. august 1973).
Det råd, præsident Lee gav, da han lige var blevet kirkens præsident, blev mottoet for hans ledelse og kunne meget vel også være det afskedsbudskab, han ville have givet de hellige: „Kirkens styrke ligger i medlemmernes overholdelse af budene. Jeg kan ikke sige noget, der er mere vigtigt. Hvis de vil holde budene, vil de få velsignelser."
Da præsidenten døde, afløstes Det første Præsidentskab automatisk og de to rådgivere indtog deres pladser i De tolvs Råd, hvilket derefter overtog kirkens ledelse indtil en ny præsident kunne udvælges og ordineres. Overgangen gik glat; selv om præsident Lees død kom som et chock for de fleste, bevaredes roen. Nogle mennesker, der ikke er medlemmer af kirken, udtrykte deres overraskelse over at kirkens anliggender stadig kunne udføres i ro og orden. Der skulle ingen ekstra kraftanstrengelser til for at klare det; der gik ikke politik i foretagenet, som der ville have gjort ude i verden. De hellige vidste, at Herren allerde havde en anden mand parat til at virke som profet og at De tolvs Råd under deres møde i templet, ville blive inspireret til at udvælge denne mand.

Præsident Kimball

Lige siden Joseph Smith døde, har det været seniorapostlen, som er præsident for De tolvs Råd, der er blevet kirkens præsident, i stedet for den afdøde. Og søndag den 30. december 1973 mødtes De tolvs Råd i templet i Salt Lake City, hvor de udvalgte præsident Spencer Wooley Kimball til at være præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Han valgte præsident N. Eldon Tanner og Præsident Marion G. Romney som sine rådgivere.
Ældste Ezra Taft Benson blev indsat som præsident for De tolvs Råd af præsident Kimball. Præsident Benson virkede derefter som De Tolvs røst, idet han ordinerede præsident Kimball til kirkens 12. præsident. Præsident Kimball har været præsident for De tolvs Råd siden den 7. juli 1972 og han har været apostel siden den 8. juli 1943. Præsident Benson blev også ordineret til apostel den 8. juli 1943.
Da præsident Kimball talte om præsident Lees død, sagde han: „Vi bad til, at det ikke måtte ske, vi havde en bøn i hjertet for præsident Harold B. Lee. Vi bad hver eneste dag, morgen og aften, for at han måtte få et langt liv og for hans almene velbefindende. Jeg vidste, at ansvaret kunne falde på mig, men jeg har ikke søgt det. Nu det er sket, vil jeg gøre mit bedste."

Præsident Kimball er født den 28. marts 1895 i Salt Lake City. Hans far var Andrew Kimball, en af Heber C. Kimballs yngste sønner, Heber C. var apostel og rådgiver til Brigham Young.
Familien Kimball flyttede til Arizona i 1891, hvor Andrew Kimball blev kaldet som præsident for St. Joseph staven. Kirken var det centrale i Kimball-familiens liv og børnene lærte værdien af at arbejde og tjene kirken.
„Jeg husker, hvordan jeg delte nadveren om, da jeg var diakon og at mit første kald i kirken var som diakonernes kvorumspræsident“, siger præsident Kimball.
Som ung arbejdede han hårdt i et mejeri for at tjene penge til sin skole og til at komme på mission. Da missionskaldet kom, var det til den schweitz-tyske mission. Men da krigen brød ud i 1914 blev han i stedet sendt til missionen i Central-Amerika. Her blev han „konferencepræsident“ og havde 30 missionærer under sig. Det var en tid, der betød stor udvikling af værdifulde lederegenskaber.
Efter sin mission tog præsident Kimball tilbage til sine studier på universitetet i Arizona. Her mødte han Camilla Eyring og de blev gift i november 1917. I januar det følgende år blev han kaldet som stavssekretær. Han besad denne stilling i 6½ år, lige til hans far, der var stavspræsident, døde. Han blev derefter kaldet som rådgiver i det nye præsidentskab, hvilket præsidentskab han betjente i 12 år. Da staven blev delt, blev han kaldet som stavspræsident i den nyoprettede Mt. Graham stav. 6 år senere blev han kaldet som medlem af De tolvs Råd.

Siden præsident Kimball blev kaldet som generalautoritet har han rejst rundt i alle dele af verden og meddelt evangeliets budskap. Han har stor kærlighed til missionsarbejdet. „Vi har brug for flere missionærer fra ethvert land“, siger han, „og hvert land skulle bidrage med så mange missionærer som det kan. Jeg ved, at hvis vi lever op til dette og banker på, så vil Herren åbne en udvej og vi vil kunne klare mere end nogensinde før.
„Jeg glæder mig til den tid, hvor vi har mange templer til at betjene folk i alle dele af verden.“
Præsident Kimball fastslår: „De problemer, vi har i vor tilværelse i vore dage, vil kunne løses gennem familiehjemmeaftener, især hvis forældre vil leve retfærdigt og være eksempler for deres børn. Hvis børn tidligt begynder at efterleve evangeliet, vil de hele livet igennem have styrke. Vi har Herrens program og alle de ting, vi gør i kirken, er hans arbejde. Vi må bar bestræbe os på at gøre det bedre.“
Præsident Kimball gennemgik en stor hjerteoperation for nogle få år siden, men han er nu, ifølge officielle kilder, rask igen. Som søster Kimball siger: „Jeg er ikke i tvivl om, at Herren elsker min mand. Vi synes, der er sket et mirakel med hans helbred. Han er stærkere nu, end han har været de sidste 20 år!“

Præsident Spencer W. Kimball har hele sit liv været i stadig aktivitet i kirken. Hans kærlighed til og tjeneste for Herren har altid været udelt.

Præsident Tanner
Da præsident N. Eldon Tanner blev indsat som præsident Kimballs 1. rådgiver den 30. december 1973, var det fjerde gang han blev indsat i en sådan stilling. Han blev første gang kaldet som medlem af Det første Præsidentskab i oktober 1963 som 2. rådgiver til præsident David O. McKay, på dette tidspunkt havde han kun været generalautoritet i 3 år — i to år var han assistent til De Tolv og det ene år var han apostel.
Han var også præsident Joseph Fielding Smiths 2. rådgiver og 1. rådgiver til præsident Harold B. Lee.

Præsident Romney
Præsident Marion G. Romney blev indsat som assistent til De tolvs Kvorum den 23. maj 1941 af Heber J. Grant i en alder af 43 år. Han blev ordineret til apostel den 11. oktober 1951. Præsident Romney blev indsat som præsident Harold B. Lees 2. rådgiver den 7. juli 1972.

Præsident Benson
Præsident Ezra Taft Benson sagde om sin kaldelse til præsident for De tolvs Råd: „Det er en tilstrækkelig stor ære at modtage det hellige apostelembede, det største kald i præstedømmet der kan overdrages et menneske, men det er næsten overvældende at blive kaldet til at være præsident for en gruppe, som har modtaget dette høje kald.
„Jeg accepterer ydmygt og med taknemmelighed, på grund af min store kærlighed til dette værk og fordi jeg holder så meget af mine nærmeste medarbejdere, og jeg er villig til at følge en hvilken som helst af dem."
Præsident Benson var den første af T. Benson juniors og Sarah Dunkley Benson 11 børn. Han blev født i deres hjem i Whitney, Idaho, den 4. august 1899.
Præsident Benson voksede op på en gård og har studeret landbrug. Han er blevet hædret udenfor kirken for sin indsats for landbruget, hvilket bl. a. omfattede, at han var leder for en sammenslutning af landmænd med et samlet medlemstal på omkring 2 millioner landmænd. Han var også landbrugsminister under præsident Dwight D. Eisenhower.
Præsident Benson og hans hustru, Flora, har to sønner og fire døtre samt 30 børnebørn. De er meget stolte af deres familie.
I sin tid som generalautoritet har præsident Benson rejst rundt til mange dele af verden. Og hvor som helst han holder tale, føler de hellige styrken i hans vidnesbyrd og hvilken stor kærlighed han har til Herren og til dem. Han er virkelig en Guds mand.

○

Et budskab fra Det første Præsidentskab

TRØST OG VEDERKVÆGELSE

AF PRÆSIDENT HAROLD B. LEE

I tusinder af hjem i alle lande har der foregået og foregår der stadig en indre kamp i de menneskers sjæle, som har mistet et eller flere medlemmer af deres familie. Hvad kan vi sige til dem, der længes efter en indre fred, som kan få deres frygt til at forsvinde, der kan lindre sorgen, bringe trøst og vederkvægelse, og som kan få dem til at se længere end blot til nuets vanskeligheder og prøver og frem til den dag, hvor deres håb og drømme bliver opfyldt i den tilværelse, der kommer efter denne?

Må jeg i nogle få ord henlede jeres opmærksomhed på skrifterne og kort forklare dem, sådan at jeg derigennem kan indgive jer forståelse, fred og håb.

Mesteren nævnte selv den kilde, hvorfra den største fred ville komme, da han sagde følgende til sine disciple „Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver, jeres hjerte forfærdes ikke og være ikke modløst!" (Joh. 14:27).

I forbindelse med Frelserens opstandelse indtraf visse betydningsfulde begivenheder, der i glimt lader os skue evighederne, som vi har foran os. Disse begivenheder, som skete umiddelbart før opstandelsen, er godt underbyggede i skrifterne. Her læser vi om den forfærdelige aften, hvor Kristus blev forrådt, samt om de forhastede og ulovlige retsager, der lod hånt om al retfærdighed. Vi ser vor Herre og Mesters pinefulde død på korset for os. Vi mindes om den tomme grav i haven nær Golgatha, hvor der var et nyt gravkammer til rådighed, så han kunne blive begravet. Her lærer vi om de himmelske sendebud, der bevogtede graven, og om deres vidunderlige budskab: „Han er ikke her; thi han er opstanden . . ." (Matt. 28:6).

Og det er her, vi hører om dengang, Frelseren først viste sig i sit opstandne legeme; han var nu fuldstændiggjort på alle måder, og alligevel var han så virkelig, som han havde været, da han havde sit jordiske legeme.

Men der skete meget mere på denne den første opstandelses morgen. Herren opfyldte det løfte, som han havde givet gennem profeten Esajas' ord, der gav det folk håb, som anført af deres profet og leder, Moses, vandrede i ørkenen. Løftet gik ud på, at når de havde udstået deres prøvelser skulle: „Dine døde . . . blive levende, mine dødes legemer opstå . . . " (Esajas 26:19).

Mattæus' optegnelser i Bibelen giver os følgende spændende oplysning om opfyldelsen af dette løfte 800 år senere. Her læser vi: „Og gravene åbnede sig, og mange af de hensovende helliges legemer opstod, og de gik ud af gravene og kom efter hans opstandelse ind i den hellige stad og viste sig for mange." (Matt. 27:52-53).

Tænk på den dag, I som sørger over jeres kæres død. Deres grave vil blive åbnede, og deres legemer vil således komme frem og igen gå på de levendes jord, og de vil vise sig for mange. Også profeterne på det amerikanske kontinent har gjort optegnelser, der forklarer det genopstandne legemes fuldkommenhed. En af dem skrev: „. . . og der skal end ikke gå så meget som et hår tabt af deres hoved; . . . således bliver det hele åndeligt og udødeligt, så det ikke mere kan se forkrænkelighed." (Al. 11: 44-45).

Men der findes endnu et vidunderligt løfte, der gælder dem, der har forladt dette liv. Da Mesteren og hans disciple bad den samaritanske kvinde ved Jakobs brønd om noget at drikke fra brøndens dyb, sagde vor Herre og Mester noget til hende og hendes veninder, der åbner store perspektiver for os om det, der kommer siden: „Sandelig, sandelig siger jeg eder:" profeterede Herren, „den time kommer, ja, er nu, da de døde skal høre Guds Søns røst." Og som for at undgå enhver misforståelse af denne udtalelse, tilføjede han: „Undres ikke herover! thi

den time kommer, da alle de, som er i gravene, skal høre hans røst, og de skal gå frem: de, som har gjort det gode, for at opstå til liv, men de, som har øvet det onde, for at opstå til dom." (Joh. 5:25, 28-29).

Hvor vidunderligt er det løfte ikke for de døde, at de igen skal høre Guds Søns stemme!

Tiden tillader kun en kort omtale af en anden betydningsfuld begivenhed i forbindelse med Frelserens opstandelse. I husker jo, at hans legeme lå i graven i tre dage, før han kom frem som en genopstanden person. I husker også, at da Frelseren var opstanden, forblev han hos sine disciple i omkring fyrre dage, i hvilket tidsrum han spiste med dem, underviste dem og gav dem den Helligånds gave.

Han må have fortalt dem, hvad der var sket i løbet af de tre dage, hvor hans legeme lå i graven for vi ser, at Peter, den første blandt apostlene, i sit brev fortæller følgende desangående: „... men blev vakt til live i ånden, i hvilken han også drog hen og prædikede for de ånder, der var i forvaring, de, som fordum var ulydige ... i Noas dage ..." (1. Pet. 3:18-19). Og så nedskrev Peter denne yderst vigtige forklaring: „Thi derfor blev evangeliet forkyndt også for døde, for at de vel skulle dømmes på legemet, som menneskers dømmes, men leve i ånden, ligesom Gud lever." (1. Pet. 4:6).

Ja, vist bør vi begræde dem, der dør, men især dem, der ikke har håb om en herlig opstandelse. Så hører vi apostlen Pauli trøstende forsikring, om at „ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus." (1. Kor. 15: 22).

Den vestlige verdens gamle profeter forklarede med letforståelige ord, at den enkeltes største ansvar er at opnå det højeste af disse evige privilegier både i denne og i den kommende verden, for der står skrevet: „Thi vi arbejder flittigt med at skrive for at få vore børn og vore brødre til at tro på Kristus ... thi vi ved, at trods alt, hvad vi formår at gøre, så er det dog af nåde, at vi er frelst." (2. Ne. 25:23).

Hver enkelt af os må med andre ord gøre alt, hvad vi kan, for at frelse os selv fra synd; så gør vi os fortjent til tilgivelsens velsignelser, som gives os gennem Israels Hellige, for at hele menneskeheden kan blive frelst ved at adlyde evangeliets love og forordninger.

„Hver enkelt af os må gøre alt, hvad vi kan, for at frelse os selv fra synd; så gør vi os fortjent til tilgivelsens velsignelser, som gives os gennem Israels Hellige."

Jesus sonede ikke alene for Adams overtrædelser, men for hele menneskehedens synder. Det afhænger af vor personlige indsats om vi bliver tilgivet vore personlige synder, for enhver bliver dømt efter sine egne gerninger.

Skrifterne siger klart og tydeligt, at skønt alle vil opstå, så vil kun de, som adlyder Kristus, modtage den evige frelses velsignelser. Paulus talte om Jesus, da han forklarede hebræerne, at „han (blev) ophav til evig frelse for alle, som er lydige mod ham." (Heb. 5:9).

På grund af den vidunderlige dag, da Israels Hellige overvandt døden, har vi alle mulighed for at få del i forløsningens store plan; vi kan råbe af glæde denne påskemorgen, idet vi gentager Pauli ord: „Død, hvor er din sejr? Død, hvor er din brod? ... Men Gud ske tak, som giver os sejren ved vor Herre Jesus Kristus!" (1. Kor. 15:55, 57).

Min ydmyge bøn skal være, at alle mennesker overalt i verden bedre må forstå betydningen af Frelserens soning for hele menneskeheden, han, som giver os frelsesplanen, der vil føre os til evigt liv, hvor Gud og Kristus er. Jeg beder oprigtigt om dette og bærer mit personlige vidnesbyrd om disse guddommelige sandheder i hans hellige navn, som gav sit liv for jer og mig. Så ske det, Amen.

Harold B. Lee

DANIEL H. LUDLOW

Den mest betydnings

Når denne verdens historie tilsidst skrives, set med evighedens øjne, så er der mange ting, der vil kappes om en plads i optegnelserne. Men på grund af deres betydning for hvert eneste menneske, der nogensinde har eller nogensinde vil komme til at leve på denne jord, så vil begivenhederne i den sidste uge af Felserens liv — fra søndag morgen, hvor han holdt sit sejrsindtog i Jerusalem, til den søndag, hvor han opstod — utvivlsomt blive kaldt de mest betydningsfulde. Hvis begivenhederne, der foregik i denne uge, aldrig var indtruffet — særlig dem i Getsemane Have og dem, der indtraf omkring opstandelsen — så ville alt andet være fuldstændig uden mening. Af indlysende grunde kan en artikel som denne ikke opremse, endsige gå nærmere ind på alle de begivenheder, der indtraf i løbet af denne uge, og som er nedskrevet i Bibelen. Vi vil derfor kun gå nærmere ind på en eller to begivenheder fra hver dag. Andre vil blot blive kort omtalt.

Første dag (søndag)

Siden skabelsen har søndagen været ugens første dag. Denne specielle søndag, som skulle blive den første dag i den vigtigeste uge i historien, forlod Frelseren den lille landsby, Betania, hvor han havde tilbragt sabbaten sammen med sine venner Maria, Martha og Lazarus, og vandrede over bakkerne, der førte mod Jerusalem, som lå mindre end 5 km derfra.

Da Jesus var nær landsbyen Betfage, sendte han nogle af sine disciple ud for at finde et lille æsel til ham, så han kunne ridde ind i Jerusalem på et æsel; dette ville ikke alene opfylde profetierne, men også være et symbol på, at han kom i en fredelig hensigt.

Mattæus skriver, at „en meget stor folkeskare“ var kommet for at møde ham. De bredte deres kapper ud på vejen, skar grene af træerne og strøede dem på vejen foran ham, idet de råbte: „Hosianna Davids søn! velsignet være han, som kommer, i Herrens navn! Hosianna i det højeste!“ (Matt. 21:8—9).

De gjorde disse ting for at vise deres respekt, og benævnelsen: „Davids søn „viser, at mængden accepterede Frelseren som den længe ventede Messias, for dette var en titel, der kun brugtes om ham.

Og hvorfor skulle almindelig troende mennesker ikke være parate til at acceptere Jesus Kristus som Messias? Opfyldte han da ikke deres profeters ord? Var han ikke efterkommer af Juda gennem David ganske som deres profeter havde sagt? Var han ikke født af en jomfru ved navn Maria i Betlehem?

Var han ikke kommet rejsende fra Ægypten, var han ikke opvokset i Nazaret, havde han ikke bevist sin magt over jordens elementer og det menneskelige legeme, havde forandret vand til vin, havde stilnet stormen, havde fået den lamme til at gå, den blinde til at se og den døve til at høre, ja, bragt døde tilbage til livet? — Alt dette var en del af de storslåede mirakler, som profeterne havde sagt, at han ville udføre. Og her kom han ridende ind i den hellige by Jerusalem på en asenindes føl (zak. 9:9), ganske som deres profet Zakarias havde forudsagt.

Det er ikke underligt, at den almindelige befolkning fulgte ham i store skarer og hilste ham som Messias, „Davids søn“. Øjensynligt var der mange, der forventede, at han nu ville drage frem i byen og opfylde mange af de andre profetier, der var givet om ham, blandt andet at han ville overtage ledelsen af Israels hære og lede dem til sejr over deres fjender og derefter oprette et rige på jorden, hvor der skulle være fred og retfærdighed. Hans hidtidige gerninger havde alle opfyldt profeternes ord; nu måtte han da bestemt opfylde resten af det, profeterne havde sagt.

Som historien og profeterne har nævnt, bestod de troende jøders tragiske fejltagelse i, at de forventede, at Frelseren skulle udføre ting ved sit første komme, som det først var meningen, at han skulle gøre ved sit andet komme. Jakob, profeten i Mormons bog, skriver hundreder af år før Frelserens fødsel, at jøderne ville fornægte Messias, fordi de så

fulde uge i historien

Bror Ludlow er for tiden koordinator for kirkens pensumplanlægning og samordning.

Dette er i følge overleveringen Getsemane Have

„forbi målet“ (Se Jakobs bog 4:14). Det var først senere på ugen, da Frelseren var fremkommet med sådanne bemærkninger som: „Giv kejseren, hvad kejserens er“ (Matt. 22: 21) og: „Mit rige er ikke af denne verden“ (Joh. 18:36), at folket ændrede deres udråb: „Hosianna! Davids søn“ til „Korsfæst ham!“. Det var ikke før senere på ugen, at de troende blandt folket følte, at han havde forrådt dem; derfor forrådte de også ham. På denne første palmesøndag, lød råbet: „Hosianna Davids søn.“

Disse råb hørtes også på den anden side af dalen fra tempelhøjen på Oliebjerget, hvor farisæerne og andre af de religiøse og verdslige ledere, som ikke tålte Jesu popularitet, var samlede. Deres forbløffelse og forfærdelse over den ære, der blev Frelseren til del, var så stor, at de udbrød: „. . . alverden løber jo efter ham.“ (Joh. 12:19).

Da Frelseren kom nærmere Jerusalem, græd han over byen, idet han så for sig, hvorledes ødelæggelsen i fremtiden ville komme over dens indbyggere. Han var stadig tungsindig, efter at han var kommet ind i byen; der bad han: „Fader, frels mig fra denne time! dog„ derfor er jeg kommen til denne time.“ En stemme fra Himmelen svarede ham, hvilket fik nogle til at sige, at det tordnede. Andre sagde: „Det var en engel, der talte til ham.“ (Joh. 12: 27, 29).

Så prædikede Frelseren om lysets børn, og her mindede han folket om, at lyset kun ville forblive hos dem „en kort tid“ og gav dem følgende råd: „Tro på lyset, mens I har lyset, så I kan blive lysets børn!“ (Joh. 12: 35-36). Og da det „allerede var henad aften, gik han sammen med de tolv ud til Betania.“ (Mark. 11:11).

Anden dag (mandag)

Tidligt den anden dag, om mandagen, vendte Frelseren tilbage til Jerusalem fra Betania. Mattæus beskriver rejsen på denne måde:

„Da han om morgenen igen gik ind til byen, blev han sulten,

„og da han så et figentræ ved vejen, gik han hen til det, men fandt intet andet end blade på det. Så siger han til det: ‚Aldrig i evigheden skal der mere vokse frugt på dig!' og med det samme visnede figentræet.

„Da disciplene så det, undrede de sig og sagde: ‚Hvorledes kunne figentræet visne med det samme?'“ (Matt. 21:18-20).

Denne hændelse, hvor figentræet visnede, har været vanskelig at forstå for mange mennesker, fordi den er så forskellig fra de øvrige mirakler, Frelseren udførte. Før havde han jo altid afhjulpet lidelser og havde overvejende brugt sin særlige kraft til at gøre godt og til at velsigne; ja, han havde endog bragt døde tilbage til livet. Men her virker det, som om han har afsagt en dom og forårsaget død. Hans disciple lærte imidlertid utvivlsomt meget af denne begivenhed. Blandt andet må de i hvert fald på daværende tidspunkt have været klar over, at Frelseren havde magt til at forårsage død lige så vel som til at give liv; så var vejen banet til forståelse af, at det var muligt for ham frivilligt at give sit liv, sådan som han havde sagt. De skulle få lejlighed til at huske det, de havde lært, før ugen var omme.

En anden ting, som disciplene kunne lære af dette, var, at hverken de eller nogen anden burde udgive sig for noget, som de i virkeligheden ikke var. Et figentræ med mange og tætte blade bærer normalt megen frugt, for figenbladet og selve figenen udvikles normalt sammen. Men træet var på skuffende vis goldt.

Ældste James E. Talmage mener ikke, at træet visnede, fordi det ingen frugt bar (det gjorde de andre figentræer heller ikke på denne årstid, sent i marts og tidligt i april), men fordi det udgav sig for noget andet og altså repræsenterede „menneskelig hykleri“ (Se Talmages: *Jesus Kristus* kap. 4).

En anden begivenhed, der muligvis indtraf på denne anden i ugen, var tempelrenselsen. Visse lærde er tilbøjelige til at tillægge den første dag, søndagen denne begivenhed

Kedrondalen med Jerusalems mur i baggrunden

Tempelpladsen i Jerusalem, med den muhammedanske moské: Klippens Moské, til højre.

på grund af konteksten i Mattæus 21:12 og Lukas 19:45. Men andre har fortolket Markus 11:11 og 15 sådan, at de mener, at begivenheden fandt sted om mandagen.

Men uanset hvilken, der er den nøjagtige dag, så var det i hvert fald næsten nøjagtigt tre år efter, at Frelseren fordrev de handlende fra templet. Ved den lejlighed anklagede han dem for at gøre sin *„Faders hus* til en kræmmerbod.“ (Joh. 2:16. Fremhævelsen tilføjet). Ved denne lejlighed, hvor Frelseren åbent havde vedgået, at han var Messias, omtalte han templet som „mit hus“, og han sagde: „Der står skrevet: ‚Mit hus skal kaldes et bedehus; men I gør det til en røverkule‘.“ (Matt. 21: 13). Før ugen var gået, skulle han sige følgende til Jerusalems oprørske indbyggere angående templet: „Se. *jeres hus* bliver forladt og overladt til jer selv!“ (Matt. 23:38. Fremhævelsen tilføjet). Forandringen i disse genitiver er både interessant og af stor betydning.

De frafaldne religiøse ledere blev rasende over, at Frelseren handlede således, og „ypperstepræsterne og de skriftkloge og folkets første mænd søgte en lejlighed til at slå ham ihjel“. Men folket „hang ved ham og hørte ham“. (Luk. 19:47-48).

Ypperstpræsterne og de skriftkloge blev endnu mere vrede, da de så Frelseren helbrede den blinde og den lamme, som kom til ham i templet; og de blev rasende, da de hørte børnene i templet råbe: „Hosianna Davids søn.“ (Matt. 21:15).

Mattæus beskriver, hvad der herefter skete, hvordan ypperstepræsterne og de skriftkloge spurgte ham: „‚Hører du ikke, hvad de siger?‘ Og Jesus svarede dem: ‚Jo, men har I aldrig læst de ord: Af spædes og diendes mund har du beredt dig lovsang?‘

„Og han forlod dem og gik uden for byen til Betania, hvor han blev natten over.“ (Matt. 21:16).

Tredie og fjerde dag (tirsdag og onsdag)

De begivenheder, der indtraf tirsdag og onsdag, vil her blive behandlet sammen, blandt andet fordi det ikke altid er til at fastslå på hvilken af dagene, de enkelte begivenheder indtraf.

Der er imidlertid ingen tvivl om, at både de verdslige og de religiøse ledere efter søndagens og mandagens begivenheder følte, at Frelseren truede deres lederskab, for folket havde tydeligt vist deres kærlighed til og interesse for Messias. Lederne bestemte, at de ville udfordre ham og forhåbentlig fornedre ham i folkets øjne. De havde brugt megen tid på at finde på spørgsmål med „fælder“, sådan at det ville galt, ligegyldigt hvad han svarede.

Oliebjerget set fra Jerusalem

Da Frelseren ankom til tempelhøjen, fremkom den første gruppe med deres spørgsmål. Denne gruppe bestod af repræsentanter for tempelhierakiet (tempelrangordningen). De huskede kun alt for tydeligt, hvorledes han havde jaget vekselererne bort fra templet og anklaget dem for at gøre „hans" hus til en røverkule. Derfor henvendte de sig nu til ham med følgende omhyggeligt forberedte spørgsmål: „Med hvad ret gør du dette, og hvem har givet dig denne ret?" (Matt. 21:23).

Frelseren svarede ved at stille et modspørgsmål: „Jeg vil også stille jer et spørgsmål, og hvis I svarer mig på det, skal jeg sige jer, med hvad ret jeg gør dette. Johannes' dåb, hvor stammer den fra? Fra Himmelen eller fra mennesker?" (Matt. 21:24-25).

Det er ganske interessant at lægge mærke til, at disse repræsentanter for tempelhierakiet ikke så meget som overvejede at svare ham, hvad de virkelig troede; de overvejede snarere, hvad de skulle svare, udfra deres formening om, hvordan folket vil reagere, for „de talte indbyrdes om det og sagde: ‚Svarer vi: Fra Himmelen, så vil han spørge os: Hvorfor troede I ham da ikke?

„‚Og svarer vi: Fra mennesker, så må vi frygte for folkeskaren; thi de holder alle Johannes for en profet.' „Og de svarede Jesus og sagde: ‚Vi ved det ikke.' Da sagde han til dem: ‚Så siger jeg heller ikke jer, med hvad ret jeg gør dette.' " (Matt. 21: 25-27).

Frelseren gav sig da til at stille yderligere spørgsmål, og idet han begyndte med at udfordre dem med et: „Men hvad mener I?" fortæller han de sidste tre lignelser, som han skulle komme til at fortælle offentlig: lignelsen om de to sønner, lignelsen om de onde vingårdsmænd og lignelsen om den kongelige bryllupsfest. (Se Matt. 21:28-46; 22:1-14).

Den næste gruppe, der forsøgte at udsætte Mesteren for spot var herodianerne, de der støttede Herodes' og romernes overherredømme, og som derfor søgte at modarbejde enhver ny religiøs leder. Deres „fæl-

de“ lød således: „‚Hvad synes du? Har man lov til at give kejseren skat, eller ej?'
„Men da Jesus mærkede deres ondskab, sagde han: 'I hyklere, hvorfor stiller I fælde for mig?
„‚Vis mig skattens mønt!' De rakte ham en denar.
„Han siger til dem: ‚Hvis er det billede og den indskrift?'
„De svarede ham: ‚Kejserens'. Da siger han til dem: ‚Så giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er!'“ (Matt. 22:17-21).
Saddukæerne var de næste, der forsøgte at få Frelseren til at sige noget kompromitterende; de tilhørte de frafaldne judaister der var svorne modstandere af farisæerne, og som var uenige med dem i mange religiøse spørgsmål, der iblandt opstandelsen. Ved denne lejlighed stillede saddukæerne Mesteren et spørgsmål, baseret på den usandsynlige situation, at en kvinde gifter sig med og derefter gøres til enke af syv brødre. Deres spørgsmål lød: „Hvem af de syv skal nu have hende til hustru i opstandelsen?“ (Matt. 22:28).
Frelseren, der indså, at spørgsmålet i virkeligheden ikke drejede sig om, hvis hustru, hun skulle være, men om der fandtes en opstandelse, besvarede deres direkte spørgsmål meget kort, idet han påpegede, at det evige ægteskab indgås ved hjælp af præstedømmets myndighed her på jorden; thi „i opstandelsen tager de ikke til ægte, ej heller bortgiftes de.“
Så gik vor Herre og Mester over til det virkelige spørgsmål: „Men hvad de dødes opstandelse angår, har I da ikke læst, hvad der er talt til jer af Gud, når han siger:
„‚Jeg er Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud' Han er ikke Gud for døde, men for levende.“ (Matt. 22:30-32).
De ærlige af hjertet, som var til stede, indså snart, at Frelserens logik ikke kunne modsiges: For Abraham, Isak og Jakob var alle døde for mange år siden; og alligevel sagde Gud, at han var deres Gud, samt at han kun var de levendes Gud, altså levede Abraham, Isak og Jakob stadig! Visse af de skriftkloge, som var til stede, udbrød: „Mester! du har talt vel.“ Denne logik lukkede munden på saddukæerne, „de turde nemlig ikke mere spørge ham om noget.“ (Luk. 20:39-40).
Den sidste gruppe, farisæerne, stod imidlertid klar med deres spørgsmål, som blev stillet Mesteren af en af dem, en sagfører: „Mester, hvilket bud i loven er det største?“ (Matt. 22:36). eller som Markus formulerer det: „Hvilket bud er det første af alle?“ (Mar. 12:28).
Frelserens svar var ganske utvetydigt. Han svarede med omtrent de samme ord, som Moses brugte over for Israels børn, de ord, som han befalede dem omhyggeligt at lære deres børn: „‚ Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.' Dette er det største og første bud. Der er et andet, som er dette ligt: ‚Du skal elske din næste som dig selv.'“ (Matt. 22:37-39).
Da Frelseren havde svaret farisæerne, stillede han dem nu følgende spørgsmål: „‚Hvad mener I om Kristus? Hvis søn er han?' De svarer ham: ‚Davids.'
„Han siger til dem: ‚Hvorledes kan da David i Ånden kalde ham: herre'...
„‚Når nu David kalder ham herre, hvorledes kan han så være hans søn?'
„Og ingen kunne svare ham et ord, og fra den dag vovede ingen mere at rette spørgsmål til ham.“ (Matt. 22:42-46).
Frelseren vendte sig da til disciplene og lærte dem, medens mængden hørte på det, om de skriftkloges og farisæernes lærdomme og skikke. Han brugte ofte ordet „hykler“, når han talte om de selvbestaltede lærere, og til sidst kaldte han dem „slanger“ og „øgleunger“. (Matt. 23:33).
Frelseren begræd derefter Jerusalem, idet han mindede folket om de mange profeter, der var blevet sendt til dem, og hvor ofte folket havde fornægtet disse profeter. Han udtalte profetien om, hvorledes folket og byen skulle lægges øde, om templet sagde han: „her skal ikke lades

"Anklagen var nu ændret til højforræderi, der var den alvorligste anklage ifølge romersk lov"

sten på sten tilbage." (Matt. 24:2).
Så gik Frelseren til Oliebjerget, hvor kun disciplene mødtes med ham. De bad ham forklare sine profetier angående Jerusalems ødelæggelse og de begivenheder, der skulle indtræffe herefter, indtil verdens ende. Frelserens ord om dette emne fylder tre kapitler i evangelierne (Mattæus 24, Markus 13 og Lukas 21).
Men for at gøre denne lære endnu tydeligere, åbenbarede Frelseren den for profeten Joseph Smith i denne uddeling, og den står nu nedskrevet i Joseph Smiths skrivelser, kapitel 1 i Den kostelige Perle. Frelseren sagde udtrykkligt: „Jeg taler disse ting til jer for de udvalgtes skyld." (Vers 23). Derfor bør enhver, der har valgt at følge Frelseren og hans lære, omhyggeligt studere disse inspirerede lærdomme.
Efter at have besvaret de særlige spørgsmål, som disciplene havde at stille, sluttede Frelseren den dag af med at undervise dem gennem de tre sidste lignelser, som er optegnet i Det nye Testamente: lignelsen om de ti jomfruer, lignelsen om de betroede talenter og lignelsen om den uundgåelige dom.
Frelseren vendte så tilbage til Betania for at overnatte der og for at forberede sig til den store prøvelse, der lå foran ham.

Femte og sjette dag
(torsdag og fredag)
Skrifterne giver meget få detaljer om begivenhederne, der indtraf i løbet af den første del af den femte dag, torsdag. Noget tyder på, at Judas Iskariot på et eller andet tidspunkt af dagen sluttede sig sammen med yppestepræsterne og farisæerne for at forråde Kristus og udlevere ham til dem. Frelseren havde også i løbet af denne dag spurgt sine disciple, hvor de kunne holde påskemåltid sammen.

Adskillige vigtige begivenheder fandt sted i forbindelse med påskemåltidet, som blev afholdt i en gildesal, der tilhørte en „husherre" i Jerusalem. (Se Mar. 14:14–15). Her blev det åbenlyst, at det ville blive Judas Iskariot, der forrådte Frelseren. Her blev nadveren indstiftet. Her vaskede Frelseren sine disciples fødder, idet han bad dem fortsætte med denne skik.

Da Judas havde forladt dem, gav Frelseren de øvrige disciple en ny befaling med disse ord: „I skal elske hverandre: ligesom jeg har elsket jer, skal også I elske hverandre." (Joh. 13:34). Det var også ved denne lejlighed, at han gav Peter følgende råd: „... Og når du engang omvender dig, da styrk dine brødre." (Luk. 22:32).

Frelseren mindede sine disciple om, at han snart skulle forlade dem, men dog ikke ville forlade dem helt, idet han ville sende dem „talsmanden, Helligånden". Han forklarede, at den Helligånd skulle „minde (dem) om alt," hvad (han) havde sagt dem. (Joh. 14:26).
Så udtalte Frelseren en udsøgt lignelse om vintræet og dets grene, hvorom han sagde: „Jeg er det sande vintræ, og min Fader er vingårdsmanden ... Jeg er vintræet, I er grenene. Den, som bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen frugt..." (Joh 15:1,5).
Herefter fulgte Jesu ypperstepræstelige bøn, i hvilken han sagde: „Fader! timen er kommet; herliggør din Søn, så Sønnen kan herliggøre dig. „Du har jo givet ham magt over alle mennesker, for at han kan give evigt liv til alle dem, som du har givet ham.
„Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus." (Joh. 17:1-3).
Kort efter at Frelseren havde erklæret „timen er kommet", forlod han salen og gik til Getsemane Have på Oliebjerget, hvor en af de vigtigste og mest ophøjede begivenheder i verdenshistorien nu skulle udspille sig. Det var her, at han sonede for Adams og Evas overtrædelse, og det var her, at han tog hele menneskehedens synder på sig på den betingelse, at de ville omvende sig. Begivenhederne, der fandt sted i Getsemane Have, samt de begivenheder, der skete i løbet af de næste tre dage, var så vigtige, at Frelseren udbrød: „... derfor er jeg kommen til denne time." (Joh. 12:27).

Da Frelseren skulle til at forlade Getsemane Have, mødte han Judas og „ypperstepræsterne og førerne for tempelvagten og de ældste," som var kommet for at føre ham for retten. (Luk. 22:52).
Det, der skete i løbet af den nat, står nedskrevet i de fire evangelier, sammen med de vigtigste begivenheder, der indtraf den næste dag, fredag. Blandt andet beskrives den ulovlige rettergang, hvor Jesus blev anklaget for højpræsten Kaifas og sanhedrinen. Anklagen lød her på, at han havde tilskyndet til oprør og været fredsforstyrrer, men anklagen forandredes til blasfemi, hvilket var den alvorligste anklage ifølge jødisk lov. Da Jesus direkte blev stillet følgende spørgsmål: „Sig os, om du er Kristus, Guds Søn" (Matt. 26:63), lød hans svar klart og tydeligt: „Ja, jeg er." (Mark. 14:62). Den frafaldne højpræst udbrød så: „Han har spottet Gud, hvad skal vi mere med vidner? . . Han er skyldig til døden." (Matt. 26:56-66).
Således opstod den mest skærende ironi, verden nogensinde har set, idet Jesus, den guddommelige Søn, den eneste, der ikke kunne findes skyldig i at have påtaget sig Guds myndighed med urette, blev dømt for blasfemi. Og den eneste, der siden Adams fald, havde haft magt over den fysiske død, blev dømt til døden! Men retten til at afsige dødsdommen havde romerne taget fra det jødiske råd; altså lod sanhedrinens ledere ham bringe til Pilatus, så der kunne blive afsagt en officiel dødsdom.
Frelseren blev således bragt for retten for Pontius Pilatus, prokuratoren for Judæa. Denne boede i Kasaræa, men var i Jerusalem i anledning af den jødiske påskefest. Pilatus kom ud for at høre anklagen mod Jesus. Anklagen var nu ændret til højforræderi, der var den alvorligste anklage ifølge romersk lov. For at støtte sin forræderianklage påstod sanhedrinen, at Frelseren havde forbudt folket at betale Cæsar skat (hans nøjagtige ord havde været: „Giv kejseren, hvad kejserens er" — Matt. 22:21), og de anklagede ham også for at have udråbt sig selv til konge (Lukas 23:2). Da Pilatus spurgte Frelseren direkte: „Er du jødernes konge?" (Lukas 23:3), svarede Frelseren: „Mit rige er ikke af denne verden." (joh. 18:36).
Pilatus, der således ingen skyld fandt hos Frelseren, skulle lige til at lade ham gå fri, da en af præsterne erklærede, at Jesus havde ophidset folket „lige fra Galilæa . . . og hertil." (Luk. 23:5).
Men da Pilatus blev mindet om, at Jesus var fra Galilæa, sendte han ham hen for at blive stillet for Herodes, regent over provinsen Galilæa, som også var i Jerusalem i anledning af påsken. Men da Frelseren nægtede at besvare nogen af de spørgsmål, som Herodes stillede ham, bragte sanhedrinens medlemmer ham igen for Pilatus; for de var fast besluttede på, at der skulle afsiges en dødsdom over ham.
Pilatus, der stadig ikke kunne se, at Kristus skulle være skyldig, udtalte så: „Jeg (vil) give ham en revselse og så løslade ham." (Lukas 23:16.) Pilatus mindede også jøderne om, at det i påsken var skik at løslade en af fangerne fra fængslet, samt at han var villig til at løslade Jesus, som man tidligere havde løsladt andre fanger. Men folket råbte: „Lad os få Barabbas løsladt" (Luk. 23:18); således gik det til, at en morder og oprører blev løsladt, medens den uskyldige fortsat blev holdt tilbage.
Omsider spurgte Pilatus da folket, hvad de ønskede, at han skulle gøre med Jesus, og nu hørtes det forfærdelige råb: „Korsfæst, korsfæst ham." (Lukas 23:21).
Pilatus svarede, at han ingen skyld fandt hos ham, samt at han vaskede sine hænder. Så hørtes det frygtelige: „Hans blod kommer over os og vore børn." (Matt. 27:25). Selv da var Pilatus mest tilbøjelig til bare at lade ham revse, da der var en, der råbte: „Hvis du giver ham fri, er du ikke kejserens ven. Enhver, der gør sig selv til konge, sætter sig op imod kejseren." (Joh. 19:12). Dette var for meget for Pilatus, der jo skyldte kejseren sin stilling.
Altså indvilligede Pilatus omsider i, at Jesus blev korsfæstet, og lod nu sine soldater revse ham.
Så fulgte den pinefulde gang til Gol-

"Den, der havde fået magt over døden, gav frivilligt afkald på sit liv, så vi alle kunne få evigt liv."

gatha, hvor Simon af Kyrene hjalp den fysiske udmattede Frelser med at bære korset.

Pilatus havde givet besked om, at ordene: „Jesus af Nazaret, jødernes konge" skulle stå som indskrift på korset på hebraisk, græsk og latin. Da jøderne prøvede at få ham til at lade indskriften forandre fra „Jødernes konge" til: „Han, sagde: ‚Jeg er jødernes konge' ", svarede Pilatus: „Hvad jeg skrev, det skrev jeg." (Joh. 19:21-22).

Det var omkring den tredie time (klokken 9 om morgenen) på den sjette dag, at Frelseren blev naglet til korset. Til trods for den smerte, det må have forvoldt ham, var han stadig i stand til at se på de romerske soldater og sige: „Fader! tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør." (Luk. 23:34).

Omkring middag indtraf der et voldsomt jordskælv, og templets forhæng splittedes i to stykker. Solens lys forsvandt, og „der blev mørke over hele landet indtil den niende time." (Luk. 23:44).

Omkring klokken tre om eftermiddagen udbrød Frelseren: „Min Gud! Min Gud! Hvorfor har du forladt mig?" (Matt. 27:46). Så sagde han: „Det er fuldbragt!" (Joh. 19:30), og „Fader! i dine hænder betror jeg min ånd;" (Luk. 23:46).

Således gik det til, at den, der af sin Fader havde fået magt over døden, frivilligt gav afkald på sit liv, for at den fysiske død kunne blive overvundet, og vi alle kunne få evigt liv.

I følge religiøs lov var det ikke tilladt at lade en død ligge ubegravet sabbaten over. Derfor tog nogle af Frelserens disciple hans legeme ned af korset, da solnedgangen nærmede sig, og de gjorde ham nødtørftigt rede til at blive begravet. Så blev legemet lagt i en grav, som en af hans venner Josef af Arimathæa stillede til rådighed.

Således endte fredagen, den sjette dag, formodentlig den mørkeste dag i verdens historie.

Syvende dag (lørdag)

Det ny Testamente oplyser næsten intet om begivenhederne på den syvende dag, hvor Frelserens legeme lå i graven. I de fire evangelier forekommer der stort set ikke andet herom end Lukas' korte bemærkning om, at „sabbaten over holdt ... de sig stille efter lovens bud." (Luk. 23:56).

Senere nævner Peter imidlertid nogle af de begivenheder, der indtraf på den syvende dag:

„Thi også Kristus døde én gang for synder, en retfærdig for uretfærdige, for at han kunne føre jer til Gud. Han led døden i kødet, men blev vakt til live i ånden;

„i hvilken han også drog hen og prædikede for de ånder, der var i forvaring . . .

„Thi derfor blev evangeliet forkyndt også for døde, for at de vel skulle dømmes på legement, som mennesker dømmes, men leve i ånden, ligesom Gud lever." (1. Pet. 3:18-19. 4:6).

Medens Frelseren stadig hang på korset, hentydede han til det, han meget snart skulle udføre, for han lovede røveren, der angrede: „I dag skal du være med mig i Paradis." (Luk. 23:43). Tidligere under sin jordiske mission havde Frelseren profeteret om sit arbejde i åndeverdenen, der kommer efter døden:

„Sandelig, sandelig siger jeg eder: den time kommer, ja, er nu da de døde skal høre Guds Søns røst, og de, som hører den, skal leve.

„Thi ligesom Faderen har liv i sig selv, således har han også givet Sønnen at have liv i sig selv.

„Og han har givet ham magt til at holde dom, fordi han er Menneskesøn." (Joh. 5:25-27).

Herren har til Joseph F. Smith, kirkens sjette præsident i denne uddeling, åbenbaret, hvad der skete på denne store dag, der set i evighedens perspektiv nok er en af de mest betydningsfulde dage overhovedet. (Se Det melkisedekske Præstedømmes lektiehæfte: *Evangeliske lærdomme:* „Et syn om de dødes forløsning" (Kapitel 37)).

Også Mormons Bog fortæller om nogle af de ting, Jesus foretog sig på denne syvende dag, hvor hans legeme lå i graven i Jerusalem. Det var denne dag, at Frelseren talte ud af mørket til de overlevende nephitter på det amerikanske kontinent. Han

Gordon's Golgatha, der af mange regnes for at være den høj, hvor Jesus blev korsfæstet.

viste sig ikke for dem ved denne lejlighed, men han talte til dem. Han sagde blandt andet:

„Se, jeg er Jesus Kristus, Guds Søn. Jeg skabte himlene og jorden og alt, hvad der er i dem. Jeg var hos Faderen fra begyndelsen. Jeg er i Faderen, og Faderen er i mig, og i mig har Faderen herliggjort sit navn.

„Jeg kom til mine egne, men mine egne tog ikke imod mig. Og skrifterne angående mit komme er opfyldt.

„Og alle, der har taget imod mig, har jeg givet magt til at blive Guds sønner, og således vil jeg gøre med alle, der tror på mit navn; thi se, ved mig kommer forløsning . . . " (3. Ne. 9:15-17).

For mange forskellige folkeslag på jorden herskede der på den syvende dag fysisk mørke, men det var kun et mørke, der som nattens mørke går forud for den strålende dag; den dag, der kom efter, skulle blive den herligste dag i historien.

Ottende dag (søndag)

Skønt opstandelsen fandt sted på den ottende dag, så var der, hvis man regner det nøjagtigt ud, endnu ikke gået en hel uge siden Jesus søndagen før havde forladt Betania for at drage til Jerusalem.

Johannes skriver, at „det endnu var mørkt, tidligt den første dag i ugen" (Joh. 20:1), da Maria Magdalene og „den anden Maria" kom ud til Frelserens grav med duftende salve for at salve hans legeme. Men de så, at graven var tom, og en engel fortalte dem, hvorfor Frelserens legeme ikke mere var der: „Frygt ikke! Thi jeg ved, at det er Jesus, den korsfæstede, I søger efter. Han er ikke her; thi han er opstanden, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå. Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstanden fra de døde . . ." (Matt. 28:5-7).

Og således gik det til, at fredagens mørke og fortvivlelse blev til lys og glæde på den dag, hvor Frelseren opstod fra de døde. Han brød for altid

Krist stod op af døde

Krist stod op af døde
i påskemorgenrøde,
thi synger lydt og sjæleglad
hans menighed i allen stad:
Ære være Gud i det høje!

Krist stod op af døde,
afsonet er vor brøde!
Thi synger lydt og sjæleglad
hans menighed i allen stad:
Ære være Gud i det høje!

Krist stod op af døde
i himlen vi ham møde!
Thi synger lydt og sjæleglad
hans menighed i allen stad:
Ære være Gud i det høje!

N. F. S. Grundtvig

den fysiske døds bånd og sikrede hvert eneste menneske livet efter døden. Hvilken begivenhed i verdenshistorien kan måle sig med dette?

Inden dagen var gået, kunne mange bevidne bogstaveligheden af denne opstandelse, og det var ikke kun den opstandne Messias, der viste sig for dem, men også andre opstandne væsener færdedes nu iblandt dem. Mattæus skriver, at „mange af de hensovende helliges legemer opstod, og de gik ud af gravene og kom efter hans opstandelse ind i den hellige stad og viste sig for mange." (Matt. 27:52-53). Folkene, vi hører om i Mormons Bog, kunne yderligere vidne, for det skete ganske som lamanitten Samuel havde forudsagt, at mange af de døde hellige opstod på det vestlige fastland, efter at Frelseren var opstået på det østlige kontinent, og de „viste sig for mange og tjente dem." (3. Ne. 23:11).

I løbet af de næste par uger viste den opstandne Kristus sig adskillige gange, blandt andet viste han sig for Maria Magdalene, for andre kvinder, for de to disciple, der var på vej til Emmaus, for Beter, for ti af apostlene den dag, han opstod; til alle elleve apostle (denne gang var Tomas med) en uge efter, at han var opstået; for syv af apostlene ved Teberiassøens bred; for de elleve disciple på et bjerg i Galilæa; for mere end 500 af brødrene på en gang; og for apostlene da han for op til Himlen. Mormons Bog fortæller om andre lejligheder, hvor den opstandne Kristus viste sig, blandt andet viste han sig en gang for en skare på 2500 mennesker og senere for endnu større skarer.

Jesu Kristi opstandelse er en af de mest omhyggeligt dokumenterede begivenheder i historien, ganske som den også bør være det, for det var højdepunktet på den mest betydningsfulde uge i verdenshistorien.

Apostlen Johannes har nedskrevet følgende grund til, at han har nedskrevet de største begivenheder, der indtraf i den sidste uge af Frelserens liv her på jorden, i sit evangelium: „. . . disse er nedskrevet, for at I skal tro, at Jesus er Kristus, Guds Søn, og for at I, når I tror, skal have livet i hans navn." (Joh. 20:31).

"Mørke og fortvivlelse blev til lys og glæde, da Frelseren opstod."

Graven, som Jesu legeme måske har ligget i.

"Opstandelsens Have" set inde fra graven.

Den kærlighed som førte dig til alteret

AF PRÆSIDENT DAVID O. McKAY

Jeg tror, at altfor mange ægtepar, som kommer til alteret, ser på vielsesceremonien som afslutningen på det at gøre kur. Lad alle unge mennesker og også ældre i Kirken se på ceremonien som begyndelsen til et evigt kurmageri. Lad os ikke glemme, at under det daglige livs byrder skønner man endnu mere på et taktemmeligt ord og kærlige gerninger end i de yndige måneder, hvor man var forelsket.

Det er efter ceremonien, under de prøvelser, som dagligt opstår i hjemmet, at et ord som tak, undskyld eller vil du være så sød, bidrager til at holde den kærlighed, som førte jer til alteret, evig.

Det er godt at erindre sig tre store idealer, som bidrager til lykke efter vielsesceremonien:

Det første er loyalitet. Du har ingen ret, du ægtemand, til at rette opmærksomheden mod nogen anden kvinde end din hustru. Og du hustru, din pligt er over for din mand. Tilsammen er I et uovervindeligt team, som udgør et hjem. Vis altid loyalitet mod den store pagt I indgik ved alteret!

Det andet ideal er selvbeherskelse. Små ting kan ske, som ærgrer jer, og I kommer måske til at sige noget hastigt, skarpt, kraftigt, som sårer den andens hjerte. Jeg kender ingen dyd, som hjælper mere til at bidrage til lykke og fred i hjemmet end den store egenskab selvbeherskelse i ens tale. Afstå fra at sige det skarpe ord, som kommer op i dig, hvis du bliver såret, eller hvis du ser noget, som fornærmer dig. Husk, at få minutter efter vil du være glad over, at du ikke sagde det hårde ord og at du ikke begik den impulsive handling. Resultatet er kærlighed og fred i hjemmet.

Det tredie ideal er den enkle lille dyd at være høflig over for jeres børn. Næst efter evigt liv er den kosteligste gave vor Fader i Himlen kan skænke en mand og en kvinde børnene. Der er tre fundamentale ting som ethvert barn har ret til: et respekteret navn, en følelse af sikkerhed og mulighed for udvikling. Hjemmet er selve midtpunktet for alt dette. Det er der, barnet udvikler den tillid og styrke, som udspringer af selvbeherskelse. Det er der, barnet lærer respekt for andres rettigheder. Det er i et velledet hjem hos forældrene, at mænd og kvinder først udvikler en bevidsthed om, at sand lykke ligger i at tilpasse sit liv til naturens love og til reglerne for takt og tone. Når forældre viser høflighed mod deres børn, og børn er høflige mod deres fader og moder, er der et forædlende element i dette hjem.

Loyalitet, selvbeherskelse, høflighed!

Det påhviler os alle — små børn, unge, forældre, både de unge og de som stadig er ungdommelige af udseende — at få det meste og det bedste ud af livet, det dejligste, det lykkeligste liv. Vi er alle berettiget til det, men verden gør den fejl at tro, at det bedste og yndigste liv kommer af at hengive os til vore dyriske lidenskaber og tilbøjeligheder. Dette er ikke rigtigt.

Det bedste og mest vidunderlige i livet kommer derimod ved lydighed mod de åndelige værdier, de æstetiske ting, de smukke ting i livet. Det bedste og dejligste liv er det liv, der leves i harmoni med vor Herre og Frelser, Jesu Kristi åbenbarede ord.

Dette er mit vidnesbyrd til jer, og jeg opfordrer jer til selv at prøve det.

BØRNENES SIDER

Eftersøgnings-selskabet

Illustreret af Larry Winborg

AF MARY JOYCE CAPPS

Eddie's hjerte hamrede af angst, da den lille gruppe spejdere stod tæt sammen i den kolde regn og lyttede til deres instruktioner. De fik besked på at sprede sig og gennemlede slugterne, buskadserne og kløften for at se, om de kunne finde den ældre mand, der var gået fra et plejehjem for ældre tidligt om morgenen dagen før.

„Hvorfor kalder de det et eftersøgningsselskab", tænkte Eddie, medens han lyttede. „Et selskab er morsomt, men det her er bestemt ikke morsomt!"

„Manden er svaglig og har måske mistet sin frakke og sine sko nu", fortsatte deres leder. „Det kan være, at han ligger et eller andet sted og er for svag til at råbe om hjælp. Vi kæmper mod tiden i dette våde vejr. Det er derfor, vi har bedt jer hjælpe os. Og lad os nu se at komme igang!"

Drengene spredte sig hurtigt, som de havde fået besked på. I begyndelsen passede de på ikke at slippe hinanden af syne, men da Eddie begyndte at bevæge sig fra side til side under eftersøgningen i noget højt budskads, opdagede han pludselig, at han var alene.

„En tur gennem et ujævnt terræn sammen med de andre er sjovt", tænkte han, „men det her er meget vanskeligere."

En gang imellem var der en grøft på Eddies højre side og et budskads på hans venstre og så blev han nødt til at gennemsøge begge dele. Og medens han gik der i zig-zag fik han efterhånden revet flere huller i sit regnslag, hans tøj føltes koldt og klistrede til hans krop. Hans bukseben var fulde af mudder, og hver støvle virkede, som om den vejede flere kilo.

Til sidst satte Eddie sig ned på en fugtig træstamme for at hvile sig og skrabe det værste af støvlerne. Til at begynde med følte han sig bare rigtig godt træt af det hele. Men så begyndte han at tænke på den gamle mand, som havde været ude i uvejret i mere end et døgn. Pludselig skammede Eddie sig, fordi han kun havde tænkt på sig selv og haft så travlt med at få

det overstået, så han kunne komme hjem, hvor der var varmt og tørt.
„Jeg så faktisk ikke særligt grundigt efter langs med kløften, fordi der var så mange torne og så meget mudder", indrømmede han for sig selv. Eddie gyste ved tanken om, at han måske i skyndingen havde overset den gamle mand, der lå ude i uvejret.
Eddie rettede lidt på sin oppakning, fandt sig en stor gren, som han kunne bruge som stav og påbegyndte så vejen tilbage langs de glatte klipper, som rejste sig på begge sider af den smalle strøm. Hans ben gjorde ondt af træthed, og stenene gled og rullede under hans mudrede støvler, men han var glad for at støvlerne støttede hans trætte ankler. Han tænkte på, om den gamle mand mon havde gode sko på, eller om han kun havde haft hjemmesko på, da han gik fra hjemmet.
Nu havde drengen ikke tanke for andet, end at der var et levende væsen, der var blevet borte herude i uvejret. Da han rundede et hjørne, så han pludselig et glimt af noget rødt, og hans hjerte begyndte igen at hamre i brystet på ham. Da han kikkede nøjere efter, så han nede i kløften en mand siddende under klippefremspringet

på den anden side! Eddie tænkte først på at råbe om hjælp. Men så blev han klar over, at manden under klippefremspringet måske ville falde ned og slå sig, hvis han blev forskrækket, eller måske ville han prøve at løbe sin vej?
Pludselig huskede Eddie på uglesignalet, som de havde lært i troppen. Den tudende lyd ville ikke betyde noget for andre, men ville få spejderne til at komme.
Eddie klatrede tilbage op af den glatte skråning til stien og gik så omkring hundred meter tilbage og afgav signalet. De første to gange, han prøvede, kom der ikke noget svar, men så opfattede hans lyttende øren et svagt „Uhuuu!" til svar. Derefter gik han tilbage til et sted, hvorfra han kunne holde øje med manden og stadig afgive sagte signaler for at lede de andre til stedet.
Den gamle mand vendte sig om på den anden side. Så satte han sig op og lyttede til tudelydene. Snart viste der sig endnu en tilmudret spejder i kløften. Eddie gjorde tegn til ham, at han skulle være stille, og skyndte sig ned langs skrænten så lydløst, som han kunne, og fortalte, at han havde fundet den bortkomne.
„Skynd dig at hente hjælp", sagde Eddie, „men du må ikke begynde at råbe, før du er kommet så langt bort, at han ikke kan høre dig. Vi må passe på ikke at gøre ham bange, ellers kan det være, at han forsøger at komme bort fra os."
Da han var alene igen, kravlede Eddie over kløften og hen mod den gamle mand. Han fløjtede lystigt og plaskede i det lave vand og foregav at være forbavset over at se manden, der krøb sammen under klippefremspringet. „Dav", råbte han, „Kunne du tænke dig en bid af min frokost?"
Da Eddie tog sin madpakke og termoflasken op af sin rygsæk, så han, hvordan frygten i de blege blå øjne veg pladsen for sultens begær. Men den gamle mand sagde ikke noget, da han strakte en rystende hånd frem for at tage imod maden og mælken. Eddie tog et tæppe fra sin oppakning og lagde det om skuldrene på den svagelige mand.
Der var såmænd mad nok, men Eddie havde en klump i halsen, der forhindrede ham i at synke så meget som en bid. Han kunne ikke tænke på andet end, hvor nær han havde været ved at gå videre uden at opdage den gamle mand.
„Jeg ville bare gå en tur", forklarede manden, da han havde spist færdig, „men så for jeg vild." Så trak han tæppet tættere rundt om sig som et træt barn og faldt i søvn.
Næsten før Eddie vidste af det blev han omringet af de andre, der havde været med til eftersøgningen. De ville alle gerne hjælpe til. Snart havde nogle mænd båret den gamle mand bort på en båre, og Eddie sukkede lettet.
Det var stadig meget dårligt vejr, og Eddie var våd og kold, men på en eller anden måde følte han sig alligevel varm og godt tilpas, ja, det virkede næsten, som om solen skinnede! ○

Den første påske

Mattæus 26, 27
Markus 14, 15
Lukas 22, 23
Johannes 18, 19

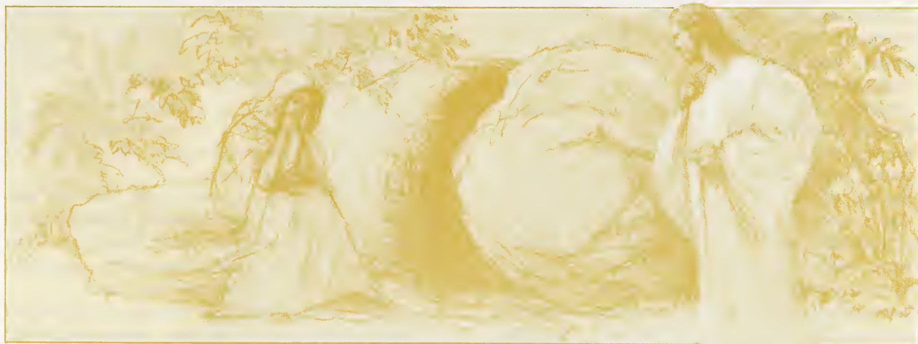
De onde mænd kom ind i Getsemane Have og tog Jesus med sig.

Jesu disciple bar hans legeme bort og lagde det i en grav i en have i nærheden.

De, som havde dræbt Jesus, rullede en stor sten hen foran indgangen til graven og satte nogle soldater til at bevogte stedet.

Maria Magdalene vendte tilbage til graven, da han havde fortalt de andre, hvad der var sket. Medens hun stod uden for graven og græd, vidste Jesus sig for hende. Senere vidste han sig for andre.

De tog ham med hen til et sted, der kaldes Golgatha og korsfæstede ham mellem to røvere.

Fra korset bad Jesus: „Fader! Tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør." Så udbrød Jesus: „Det er fuldbragt" så bøjede han sit hoved og døde.

Da sabbaten var forbi, kom adskillige kvinder ud til graven. De så, at vagterne var borte, og at stenen var rullet til side.

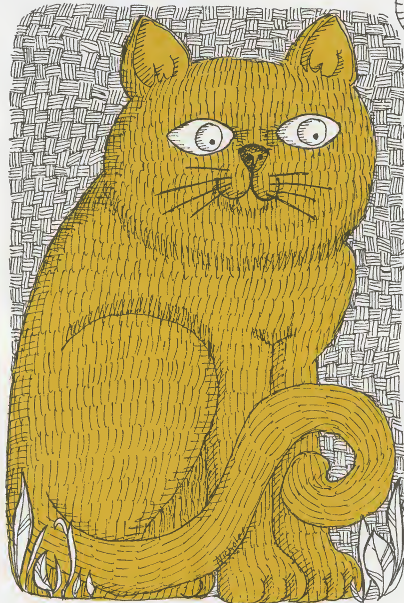
En engel viste sig og sagde, at Kristus var opstået fra de døde, som han havde lovet. Sendebudet sagde til kvinderne, at de skulle gå hen og sige det til Jesu disciple.

Jesus gik ind i det værelse, hvor disciplene opholdt sig og blev sammen med dem i fyrre dage, mens han underviste dem og helbredte.

En dag blev Jesus optaget til Himmelen, medens disciplene så på det. To engle erklærede: „Denne Jesus, som er optaget fra jer til Himmelen, han skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare til Himmelen."

Katten og Rotten

En folkefortælling

AF BETTY HUBKA

Illustreret af Kathy Nicholes

For længe siden var Kat og Rotte gode venner. De levede i fred med hinanden på den dejlig ø, hvor der var mange fugle, som Kat kunne æde, og masser af maniokrødder, som Rotte kunne gumle i sig.

Men en dag klagede Kat: „Livet her på øen keder mig. Jeg er træt af ikke at få andet en fugle at spise."

„Så lad os tage over til fastlandet," foreslog Rotte. „Der kan vi bo godt i landsbyen, hvor du kan få mad, uden at du først behøver at jagte den, og jeg kan finde mad, uden at jeg behøver at grave først."

„Det lyder godt," sagde Kat, „men hvordan skal vi komme bort fra øen?"

„Jeg kan lave os en båd og nogle årer af maniokrod," foreslog Rotte.

Altså fandt de to venner en stor maniokrod, og så gav Rotte sig til at gnave og gnave, indtil den havde udhulet den så meget, at de begge kunne sidde i den. Så klatrede de ombord og begyndte at ro mod fastlandet.

Nu viste det sig, at der var meget længere derover, end de havde ventet. Og eftersom de ikke havde bragt nogen proviant med sig, blev de snart trætte og sultne.

„Bare jeg dog havde tænkt på at tage noget spiseligt med," sukkede Kat. „Jeg bliver helt svimmel af sult."

„Det gør jeg også," sagde Rotte. „Lad os holde op med at ro og tage os en lur, så går tiden hurtigere. Det kan være vor båd er drevet i land, når vi vågner."

„Det var en udmærket ide," samtykkede Kat. Og så rullede den sig sammen i sin ende af båden og faldt i søvn.

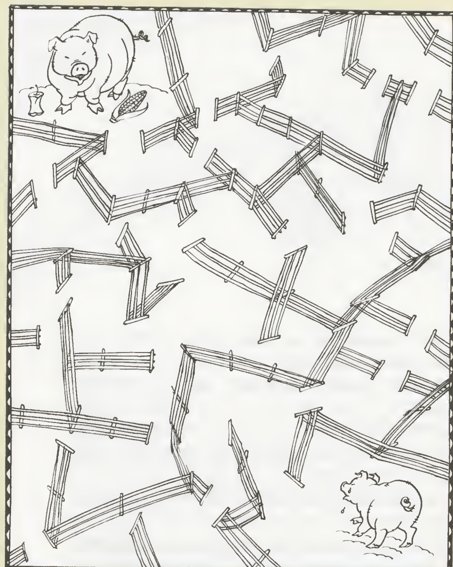
Rotten rullede sig også sammen, med den faldt ikke i søvn. I stedet for lå den og tænkte på, hvor sulten den var: Pludseligt kom den i tanke om, at båden jo var lavet af maniokrod, og maniokrødder var nu engang dejlig mad.

„Jeg spiser bare en lille smule," tænkte den ved sig selv, og så begyndte den at gnave løs af bådens bund.

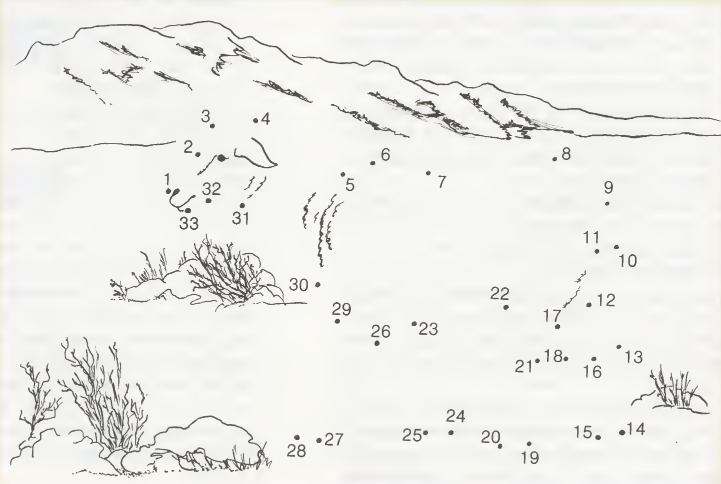
Kat hørte gnaveriet og vågnede. „Hvad er det for en lyd?“ spurgte den.
Rotte holdt op med at gnave og lod som om, den sov.
„Jeg må have drømt“, sagde Kat til sig selv, for nu var der jo ikke noget at høre længere. Så faldt den i søvn igen.
Lige så snart Kat sov, begyndte Rotte igen at gnave i bunden af båden.
Kat hørte den gnavende lyd igen og vågnede. „Hvad er det dog for en lyd?“ spurgte den.
For anden gang holdt Rotte op med at gnave og lod som om, den sov. Nu kunne Kat ikke høre noget mere, og tænkte, at den måske igen havde drømt, så den lagde sig til at sove igen.
Da Kat igen sov, begyndte Rotte at gnave for tredie gang. Pludselig kom vandet strømmende ind, hvor Rotte havde gnavet. Den havde gnavet hul i bunden af båden!
Kat vågnede ved, at der var vand rundt om den til alle sider. „Hjælp!“ råbte den. „Vi synker!“ Så så den hullet, som Rotte havde gnavet, og den blev meget vred.
Maniokbåden sank naturligvis, og Kat og Rotte måtte svømme for at redde livet.
„Jeg æder dig, når vi når land, fordi du gjorde det!“ hvæsede Kat.
Endelig nåede de fastlandet. Rotte var meget bange, men den holdt alligevel hovedet koldt.
„Vent lidt med at æde mig“, sagde den. „Hvis du venter, til min pels er tør, så tørrer du også selv imens.“
Kat var villig til at vente, for den kunne ikke fordrage at være våd. Straks begyndte den at glatte på sin våde pels. Den blev så optaget af at gøre pelsen blød og skinnende igen, at den ikke lagde mærke til, at Rotte gravede et hul.
Til sidst var de begge tørre. „Nu er jeg parat til at æde dig“, miavede Kat. Den skulle lige til at springe på Rotte, da Rotte, lynhurtigt forsvandt ned i det hul, den havde gravet, og så kunne Kat ikke nå den.
Kat satte sig ned ved siden af hullet og ventede. „Den må jo komme ud før eller siden“, sagde den ved sig selv.
Men så begyndte Rotte at grave igen. Den gravede sig ind under et træ, og omsider var den i stand til at komme ud på den anden side. Så skyndte den sig at smutte væk, for at finde sig en bolig i den nærmeste landsby.
Kat så ikke Rotte komme op af hullet på den anden side af træet. Den holdt stadig udkik efter den ved det hul, den sad ved, men selvfølgelig kom Rotte aldrig!
Og lige fra dengang til nu sover katte aldrig så tungt, at de ikke kan høre en rotte gnave, og på en eller anden måde tror rotter altid, at katten sidder og venter på, at den skal komme op af sit hul. ○

Bare for sjov

Labyrinten
AF ANN STACEY
Hjælp grisen med at finde vej hjem.

Punktpusle
AF CAROL CONNER
Forbind prikkerne fra 1 til 33 og find noget, som normalt færdes i flokke. Hvad er det?

Der lå det på gulvet i hundrede stykker, mor's store gule fad. Jeg kunne have grædt — det gjorde jeg måske også. Fade var ikke sådan at fremskaffe, desuden var de dyre. Jeg tænkte på alle de småkager, som mor havde æltet dejen til i dette fad, og alle sandkagerne, kanelstængerne og alt det andet lækre. Hvad skulle hun ælte dejen i nu?
Det var min tur til at tørre af, og jeg syntes, at jeg havde været forsigtig, men på en eller anden måde var fadet alligevel gledet ud af hænderne på mig og faldet ned på gulvet. Før jeg nåede at feje skårene op, kom mor ud i køkkenet. Jeg vidste ikke, hvad jeg ventede, hun ville gøre; om hun ville skælde ud eller give sig til at græde?
Hun gjorde ingen af delene. Hun udviste den ro, der var karakteristisk for hende. Hun tænkte ikke så meget på, hvad hun nu skulle ælte dejen i, men på, at jeg ikke måtte blive alt for ked af det på grund af det lille uheld. Det er dejligt at have et stort gult fad. Men det er vidunderligt at have en forstående mor.

DET GULE FAD

AF KY LYMAN BISHOP

HVORDAN MAN MODSTÅR FRISTELSER

Studer skrifterne

„Den, som sejrer, skal arve dette, og jeg vil være hans Gud, og han skal være min søn." (Joh. Åb. 21:7). Både i de gamle og i de moderne skrifter får vi at vide, at fristelser ikke kommer fra Gud, men fra Satan, eller også at de kommer som følge af vore egne ønsker eller svagheder.

„Ingen må sige, når han bliver fristet: ‚Jeg fristes af Gud;' thi Gud kan ikke fristes af noget ondt, og selv frister han ingen;

„men enhver fristes, når han drages og lokkes af sit eget begær;

„derefter, når begæret har undfanget, føder det synd, og når synden er fuldvoksen, avler den død." (Jakobs Brev 1:13-15).

I Mormons Bog står der følgende:

„Og årsagen til denne syndighed og uretfærdighed var at Satan havde stor magt til at ægge folket til at begå alle former for synd ... Og således forledte Satan folket til at begå alle slags synder ... (de var) ... prisgivet djævelens fristelser, som han ønskede at føre dem i ... " (3. Ne. 6:15-17).

Selv Jesus blev udsat for alle slags fristelser. Alma profeterede:

„Og han skal gå frem og lide sorg og smerte og alle slags fristelser, for at ordet må blive fuldbyrdet, som siger: ‚Han vil påtage sig sit folks sorger og smerter.' " (Al. 7:11).

Og engelen sagde til Kong Benjamin, at Jesus skulle „lide fristelser og legemelige smerter, hunger, tørst og møje, ja, mere end mennesker kan udholde, uden at det forvolder døden;" (Mosiah 3:7).

Vi læser, at Jesus „har været fristet i alle ting ligesom vi, dog uden synd." (Heb. 4:15). Og Abinadi erklærede, at Jesus „udholder fristelse og ikke giver efter for fristelsen ... " (Mosiah 15:5). Det blev åbenbaret for Joseph Smith, at Jesus „led fristelser; men gav ikke efter for dem." (L. & P. 20:22).

Herren ved, hvordan han skal frelse os fra fristelsernes snare, og eftersom djævelen har denne store evne til at lokke og friste os, er det nødvendigt, at vi ved, hvordan vi kan undslippe hans magt. Vi læser, at også Jesus blev fristet, „så han ifølge kødet kan vide, hvorledes han kan hjælpe sit folk i forhold til deres skrøbeligheder." (Al. 7:12).

Peter har skrevet, at Herren „forstår ... at udfri de gudfrygtige af deres prøvelse ... " (2. Pet. 2:9), og i disse sidste dage har Herren forsikret os, at han „kender menneskets svaghed og ved, hvorledes han skal komme dem til hjælp som fristes." (L. & P. 62:1).

Følgende kan nævnes som nogle af de måder, hvorpå Herren beskytter sit folk mod Satans fristelser.

I skriften står der: „Derfor skal I underordne jer under Gud. Stå djævelen imod, så skal han fly fra jer;" (Jakobs Brev 4:7). Da Jesus blev fristet af Satan, sagde Satan først spottende til ham: „Hvis du er Guds Søn, så sig, at stenene dér skal blive til brød."

Da han pure blev afvist, prøvede han igen på en anden måde: „Hvis du er Guds Søn, så styrt dig ned" (fra templets tinde). Igen afviste Jesus ham, og djævelen „viser ham alle verdens riger og deres herlighed." Som et sidste desperat forsøg, siger Satan så til Jesus: „Alt dette vil jeg give dig, hvis du vil kaste dig ned og tilbede mig." Igen afviser Jesus ham, og djævelen „forlader ham." (Se Matt. 4:3-11).

Derfor, som der står i skriften, „Salig den mand, som holder ud i prøvelse ... " (Jakobs Brev 1:12.) Noget lignende sagde Alma, da han instruede i, hvordan man skulle undervise folket; „lær dem at modstå alle djævelens fristelser ved deres tro på den Herre Jesus Kristus." (Al. 37:33).

Bøn er et forsvar mod fristelser. Jesus sagde:

„I skal altid våge og bede, for at I ikke skal blive fristet af djævelen og blive bragt i fangenskab af ham.

Undgå dem, modstå dem og bed om hjælp dertil

AF ROBERT J. MATTHEWS

Thi Satan begærer jer, så han kan sigte jer som hvede." (3. Ne. 18:15, 18).
Moroni gav os følgende råd:
„Vær vise i jeres prøvelses dage, affør jer al urenhed; ... bed med urokkelig fasthed, at I må tjene den sande og levende Gud." (Morm. 9:28).
Endvidere sagde Alma: „I (skal) bestandig ... være årvågne i bøn, så I ikke bliver vildledt af djævelens fristelser, at han ikke skal få magt over jer ... thi han giver jer ikke noget godt til løn." (Al. 34:39).
Men alligevel var der nogle, der ikke ville benytte sig af den hjælp, de kunne få herigennem, „og de ville heller ikke holde kirkens påbud om daglig at være standhaftige i bøn og anråbelse til Gud, så de ikke skulle falde i fristelse." (Al. 31:10).
Herudover findes der endnu en måde, hvorpå Herren beskytter sine hellige:
„Det er kun almindelige, menneskelige fristelser, der hidtil har mødt jer, og Gud er trofast, han vil ikke tillade, at I fristes over evne, men sammen med fristelsen skabe vej ud af den, så I kan stå den igennem." (1. Kor. 10:13).
„ ... at I vil ydmyge jer for Herren og påkalde hans hellige navn og våge og bede bestandigt, så I ikke bliver fristet mere, end I kan udholde, og således blive ledet af den Helligånd ... " (Al. 13:28).
Men når vi begår en fejl, så vil vor kærlige Fader revse os, for at vi kan blive tilgivet og velsignet:
„Sandelig, så siger Herren til jer, ... den, jeg elsker, tugter jeg også, at synderne kan forlades; thi med tugtelsen bereder jeg en vej til befrielse ud af alle fristelser ... " (L. & P. 95:1).
„Det er til jeres optugtelse, at I må lide; Gud handler med jer som med sønner; thi hvor er den søn, som faderen ikke tugter?"
„Al tugtelse synes vel i øjeblikket ikke at være til glæde, men til sorg; men siden giver den dem, der er opøvet ved den, en fredens frugt: retfærdighed." (Heb. 12:7, 11).
Og til de trofaste har han sagt:
„Fordi du holdt ved mit bud om udholdenhed, vil jeg også holde dig fast og fri dig ud af den prøvelsens stund, som skal komme over hele jorderige for at prøve dem, der bor på jorden." (Joh. Åb. 3:10).
Og endelig sagde Paulus klart: „Lad dig ikke overvinde af det onde, men overvind det onde med det gode!" (Rom. 12:21).
Endvidere råder skrifterne os til at hjælpe hinanden med at overvinde vore fristelser. Jesus sagde til Peter:
„Se, Satan begærede jer for at sigte jer som hvede. Men jeg bad for dig, at din tro ikke må glippe. Og når du engang omvender dig, da styrk dine brødre." (Luk. 22:31-32).
Paulus udtrykte sin store kærlighed til synderen på følgende måde:
„Brødre, om nogen skulle blive overrasket af en synd, da hjælp et sådant menneske til rette, I åndelige, med sagtmodig ånd, og se du selv til, at ikke også du bliver fristet. Bær hverandres byrder, således opfylder I Kristi lov." (Gal. 6:1-2)
„Men vi, som er stærke, er skyldige at bære de svages skrøbeligheder og ikke gøre, hvad der er os selv til behag ... thi Kristus gjorde heller ikke, hvad der var ham selv til behag; men som der står skrevet: „Spotten fra dem, der spotter dig, er faldet på mig." (Rom. 15:1-3).
„Jeg har vist jer, at ved således at arbejde bør vi tage os af de skrøbelige ... " (Ap. Ger. 20:35).
Og som Jesus har hjulpet os, bør vi hjælpe hinanden. Hvordan vi bør stille os overfor vore fristelser? Vi bør undgå dem, modstå dem, og i Kristi navn bede om Guds hjælp til at overvinde dem.

HEBER C. KIMBALL

USÆDVANLIGE HISTORIER FRA VORE APOSTLES LIV

Fra og med dette nummer af Stjernen har vi den glæde ikke alene at kunne præsentere læserne for en ny serie artikler, men også for noget, som vi håber vil vise sig at være til stor gavn for vore læsere. Der er mange bøger, som endnu ikke er blevet oversat til andre sprog, om kirkelige emner, der står til disposition for de engelsktalende hellige. Disse bøger er ikke oversat, blandt andet fordi det ville være meget kostbart at få det gjort. Men Stjernen har nu fået tilladelse af såvel forlæggere som forfattere til at trykke visse bøger her i bladet i artikler. Vi har bestræbt os på at vælge bøger, som er oplysende og inspirerende, bøger som vil interessere flest mulige læsere.

Usædvanlige historier fra vore apostles liv (Exceptional Stories from the Lives of Our Apostles. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1973) samlet af Leon Hartshorn er blevet udvalgt som den første bog i denne serie. Bror Hartshorn har samlet og redigeret et udvalg af inspirerende historier om eller af et antal apostle fra denne uddeling. Disse historier viser ikke alene evangeliets principper anvendt i praksis, men ofte giver de også større forståelse af kirkens historie. Vi er Deseret Book Company og Bror Hartshorn taknemmelige, fordi de har givet os tilladelse til at optrykke såvel denne som andre bøger. Lad os vide, om I synes om ideen og bogen som sådan.

Larry Hiller, chefredaktør

Biografisk skitse

Ælste Kimball blev født den 16. juni 1801 i Sheldon, Vermont i U.S.A. som søn af Solomon Kimball og Anna Spaulding.

Det var i efteråret 1831, at ældste Kimball mødte mormonmissionærerne. Han blev døbt i april 1832.

Han blev kaldet apostel i 1835 og var medlem af De tolvs første Kvorum i denne uddeling.

Han tjente som missionær i Canada og New England i 1835. I 1837 blev han kaldet til at åbne missionsmarken i England. Under sin mission der, der varede mindre end et år, skulle han blive ansvarlig for 1500 menneskers dåb.

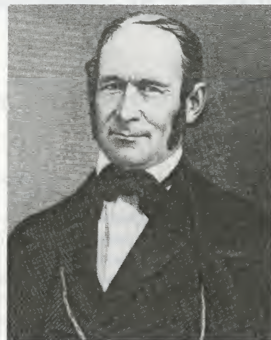
Ældste Kimball vendte tilbage til England sammen med andre medlemmer af De Tolv i 1840.

Han kom til Salt Lake-dalen i 1847 som en af de første pionerer.

Ældste Kimball blev opretholdt som 1. rådgiver til præsident Brigham Young i 1847, en stilling han beholdt, indtil han døde den 22. juni 1868 som 67-årig.

Heber Chase Kimball levede et eksemplarisk liv; han havde store profetiske evner og var meget afholdt af de sidste dages hellige.

Det er kun få mænd i kirkens historie, der i den grad er blevet elsket og æret som Heber C. Kimball. Han frygtede intet, og ingen kunne være i tvivl om hans retskaffenhed og fuldstændige hengivenhed for den Herre Jesus Kristus.

„Tro som et lille barn.“

I løbet af vinteren 1834-1835 blev der etableret en teologisk skole i Kirtland. På denne skole var det skik og brug at bede et af medlemmer om at holde et foredrag for at belære de andre. Ved én lejlighed blev Heber C. Kimball bedt om at tale til dem over emnet tro. Han begyndte med at fortælle om en begivenhed, der for nylig var indtruffet i hans egen familie. „En dag,“ fortalte bror Kimball, „da min hustru skulle ud at besøge nogen, gav hun vor datter Helen Mar besked om ikke at røre nogen af vore skåle og fade, da disse var kostbare og vanskelige at fremskaffe. Hun sagde til hende, at hvis hun slog nogen af dem i stykker, mens hun var væk, så ville hun straffe hende derfor, når hun kom hjem igen. „Medens min hustru var borte,“ fortsatte bror

Kimball, „slog min datter adskillige af skålene i stykker, idet hun kom til at skubbe til en bordklap, så den faldt ned . . . "
„Min lille pige var meget bange og gik ud under æbletræet og bad om ikke hendes moders hjerte måtte blive formildet, så hun ikke ville straffe hende, når hun kom tilbage. Hendes mor var meget ordholdende," sagde bror Kimball, „når hun havde lovet børnene noget, så holdt hun det også; så da hun kom tilbage følte hun, at det var hendes absolutte pligt virkelig at straffe Helen, sådan som hun havde sagt. Hun gik ind på sit værelse med den lille pige, men hun kunne simpelt hen ikke få sig selv til at slå hende; hendes hjerte blev så formildet, at det var hende umuligt at løfte en hånd mod barnet. Bagefter fortalte Helen sin mor, at hun havde bedt til Herren, om at hun ikke måtte slå hende."
Bror Kimball tav lidt, efter at han havde fortalt denne enkle historie. Der sås tårer i hans tilhøreres øjne; også profeten Joseph, som var en meget blid og varmhjertet mand havde tårer i øjnene. Han sagde til brødrene, at det var en sådan tro, de havde brug for: „Tro som et lille barn, der ydmygt henvender sig til sine forældre for at bede om det, det allermest ønsker sig."
Han roste Kimball og sagde, at anekdoten var yderst betimelig."

„Store tårer rullede ned ad hans kinder"

Søndag den 4. juni 1837 (fortæller Heber C. Kimball), henvendte profeten Joseph sig til mig, medens jeg sad på forhøjningen ovre ved nadverbordet i den melkisedekske del af templet i Kirtland. „Bror Heber," hviskede han, „Herrens Ånd har tilsagt mig følgende: ‚Lad min tjener Heber rejse til England og prædike mit evangelium og åbne dørene til frelse for denne nation' "
Jeg følte mig dårligt rustet til at udføre en sådan mission, og jeg spurgte derfor, om bror Brigham Young kunne få lov til at tage med mig. Han svarede, at han havde brug for at have bror Brigham hos sig, for han havde andre opgaver til ham. Tankerne om en sådan mission var næsten mere, end jeg kunne klare. Jeg følte mig segnefærdig under den byrde, som nu var blevet anbragt på mine skuldre.
Alle disse overvejelser forhindrede mig dog ikke i at gå pligtens vej; samme øjeblik, som jeg forstod min himmelske Faders vilje, var jeg fast besluttet på at tage af sted uanset de vanskeligheder, der var forbundet dermed, idet jeg vidste, at han ville støtte mig med sin guddommelige magt og give mig de kvalifikationer og evner, som jeg manglede; og skønt min familie var og er mig meget dyrebar, og jeg vidste, at jeg ville blive nødsaget til at forlade dem i den største fattigdom, så følte jeg dog, at hensynet til sandhedens sag opvejede alle mine betænkeligheder . . .
Præsidentskabet lagde deres hænder på mig og ordinerede mig til at præsidere over missionen og gav mig mange store velsignelser: at Gud ville gøre mig mægtig i denne nation, at jeg ville kunne vinde mange sjæle for ham; engle ville følge mig og støtte mig, så min fod ikke skulle snuble; at jeg i høj grad ville blive velsignet og vise mig at være kilden til frelse for tusinder, ikke kun i England, men også i Amerika.
Da jeg var blevet kaldet til denne mission, gik jeg daglig ind i østværelset i loftsetagen i templet og udøste min sjæl for Herren, idet jeg bad om hans beskyttelse, samt om kræfter og evner til at opfylde denne mission med ære, som hans tjenere havde valgt mig til, på en måde, der kunne være ham velbehagelig . . .
(Så kom den dag, hvor han skulle afsted; tirsdag den 13. juni 1837. Det alvorlige optrin, der udspillede sig, da Heber skulle tage afsked med sin familie kan ikke beskrives mere inderligt eller malende, end det er gengivet med ældste Robert B. Thompsons ord, som nu følger:)
Den dag da ældsterne skulle afsted til England, trådte jeg ind i bror Kimballs hus for at se, om han var parat, for det var meningen, at vi skulle følges ad de første tre-fire hundrede kilometer, idet jeg skulle arbejde i Canada den sommer.
Døren stod halvt åben, og jeg rørtes dybt over det, der udfoldede sig for mine øjne. Jeg ville have trukket mig tilbage, idet jeg ikke ønskede at trænge mig på, men det var, som om jeg stod limet til stedet. Faderen i huset var ved at udøse sin sjæl for Gud „som regerer i det høje"; han bad ham hjælpe sig godt over det store hav, samt hjælpe ham til at gøre nytte, hvor han end ville blive sendt hen. Han bad også om, at han, der sørger for „spurvene og ravneungerne, som skriger", (Sal. 147:5) også ville sørge for, at hans kone og små børn fik, hvad de havde brug for, under hans fravær. Han lagde så i kraft af sin stilling i kirken sine hænder på hver enkelts hoved, sådan som patriarkerne gør det, og gav dem alle sammen sin faderlige velsignelse og overlod dem til Guds beskyttelse og i hans varetægt, medens han ville være optaget af at prædike evangeliet i et fremmed land. Medens han gjorde dette, var det lige ved, at man ikke kunne høre hans stemme for den hulken, der lød rundt omkring fra de andre, skønt de forsøgte at undertrykke dem. Tanken om at skulle fra deres fader og beskytter for så lang tid syntes uudholdelig. Selv gik han videre, men han var alt for følelsesmæssigt engageret til at kunne gøre det støt og roligt. Han var opfyldt af stærke følelser, og var nødt til at standse ind imellem, mens store tårer rullede ned ad hans kinder, som vidnesbyrd om, hvad der foregik inden i ham. Heller ikke jeg kunne beherske mig; også jeg græd og blandede mine tårer med deres. Samtidig følte jeg mig taknemmelig over, at jeg havde haft lejlighed til at overvære denne scene. Jeg forstod da, at der intet var, der kunne få denne mand til at rive sig løs fra så kærlig en familie, en livsledsagerske og nogle børn, som han holdt så usigeligt meget af — intet, undtagen hans pligt-

følelse og hans kærlighed til Gud og Guds sag.

„Vil De ikke nok være venlig at døbe mig?“

(Følgende begivenhed indtraf under ældste Kimballs mission i England.)

„Mine får kender min røst — en fremmed derimod vil de ikke følge.“ (Se Joh. 10:5).

Et bemærkelsesværdigt bevis på denne sandhed forekom under Hebers tjenestegerning. Han skriver:

Da jeg havde nævnt, at det var min hensigt at tage til Downham og Chatburn, var der adskillige af brødrene, som forsøgte at tale mig fra at tage afsted, idet de fortalte mig, at der ville jeg bestemt ikke have lykken med mig, for der var allerede adskillige præster og prædikanter fra forskellige trossamfund, der forgæves havde forsøgt at oprette kirker på den egn. De havde ofte prædiket for dem, men de følte ikke, at det var nogen nytte til, for befolkningen havde modstået et hvert forsøg, de forskellige sekter havde gjort for at få dem til at omvende sig, i de sidste tredive år. Prædikanterne havde så efterhånden givet op, idet de tilskrev befolkningens uimodtagelighed deres hårde hjerter. Jeg fik også at vide, at der var megen ugudelighed på den egn. Dette tog imidlertid ikke modet fra mig, for jeg troede fuldt og fast på, at Jesu Kristi evangelium ville nå deres hjerter, selvom også menneskenes evangelier ikke havde kunnet nå dem; derfor gentog jeg overfor brødrene, at jeg netop ønskede at tage derhen, for det var mit arbejde at kalde syndere og ikke retfærdige til omvendelse.

Næste dag modtog vi en meget inderlig opfordring til at prædike i Chatburn, men da jeg allerede havde en aftale om at tale i Clithero samme aften, gav jeg den besked, at jeg ikke kunne efterkomme deres ønske samme aften; men dette var dem ikke nok, de blev ved med en sådan inderlighed at bede mig om at komme, indtil jeg til sidst følte, at jeg var nødt til at indvillige i at forblive hos dem; jeg bad så ældste Fielding om at holde vor aftale i Clithero . . .

Jeg blev hjerteligt modtaget af beboerne i Chatburn, og der var mødt mange op for at høre mig tale. De havde skaffet tilladelse til, at jeg kunne tale i en stor lade, hvor de havde anbragt en tønde midt på gulvet som talerstol. Fra denne tønde prædikede jeg for dem om evangeliets første principper og talte i al enkelhed om vor Herre og Frelser Jesus Kristus, om betingelserne for, at den syndefulde verden kunne få tilgivelse og om de velsignelser og privilegier, der blev de mennesker til del, der tog imod sandheden; ligeledes sagde jeg et par ord om opstandelsen. Mit vidnesbyrd blev støttet af Herrens Ånd, som i høj grad var til stede, og disse mennesker, om hvilke, man havde fortalt mig, at de var hårde og stædige, modtog det med glæde og syntes fyldt af ømhed og kærlighed. Jeg sagde til dem, at jeg som den Herre Jesu Kristi tjener, nårsomhelst var parat til at administrere evangeliets ordinanser, og jeg forklarede dem, at det var nødvendigt, at de forberedte sig til at blive døbt; at de, når de følte, at de skulle omvende sig og vende sig fra deres synder, så var parate til at blive døbt til syndernes forladelse, ligesom „fangevogteren og alle hans“ (Ap. Gern. 16:33-44) og „Kornelius og hans hus“ (Ap. Gern. 10). Da jeg var færdig med at tale, følte jeg, at der var nogen, der trak i min jakke . . . Jeg vendte mig om og spurgte, hvad man ønskede af mig. Fru Elizabeth Partington sagde: „Vil De ikke nok være så venlig at døbe mig,“ „Og mig?“ „Og mig?“ udbrød næsten en snes forskellige stemmer. Altså gik jeg ned i vandet og døbte ved den lejlighed 25 mennesker. Jeg døbte dem og bagefter bekræftede jeg disse menneskers dåb, foruden at jeg talte med forskellige lige til midnat.

Næste morgen vendte jeg tilbage til Downham og døbte mellem 25 og 30 i løbet af dagen.

Aftenen efter vendte jeg så tilbage til Catburn. Forsamlingen var nu så stor, at jeg måtte prædike udendørs, og jeg stillede mig derfor på en stenmur, da jeg skulle tale. Bagefter døbte jeg adskillige. I disse landsbyer virkede det, som om alle var optaget af det, de havde hørt; forældrene kaldte deres børn sammen, talte til dem om de emner, som jeg havde prædiket for dem, og advarede dem mod at bande og mod alle andre dårlige vaner, samt fortalte dem om, hvad der var deres pligt.

Vi kom ikke til Preston i 5 dage; i løbet af den tid døbte og bekræftede bror Fielding og jeg omkring 110 mennesker; vi organiserede grene i Downham, Chatburn, Waddington og Clithero; vi ordinerede adskillige til det mindre præstedømme, så de kunne præsidere. Det var første gang, at beboerne i de landsbyer hørte vore stemmer, eller bare så en amerikaner.

Jeg kan ikke lade være med at fortælle om en begivenhed, der fandt sted, medens bror Fielding og jeg rejste gennem landsbyen Chatburn på vej til Downham: da man havde set, at vi nærmede os landsbyen, løb nyheden fra hus til hus, og øjeblikkeligt stilnedes vævene, folk kom frem i deres døre for at ønske os velkommen og se os gå forbi. Mere end fyrre af de unge mennesker på stedet løb os i møde; nogle tog fat i vore frakker, og andre, der ikke kunne komme til det, tog fat i de førstes hænder; adskillige af dem gik syngende foran os, det var Zions sange, de sang, alt imedens deres forældre glade så til; de velsignede os og priste Gud, fordi han havde sendt os til dem for at fortælle om sandhedens principper og om frelsesplanen. Børnene fulgte os helt til Downham, der lå omkring halvanden kilometer derfra. Jeg har aldrig før været vidne til et sådant sceneri eller sådan taknemmelighed. Og i mit hjerte følte jeg sandheden af disse ord: „Af spædes og diendes mund har du beredt dig lovsang“ (Matt. 21:16). Hvad kunne glæde én mere end et sådant bevis på disse menneskers taknemmelighed overfor den levende og al-

JUDY LAW

mægtige Gud; og så ovenikøbet mennesker, hvis hjerter blev regnet for så hårde, at evangeliet ikke kunne trænge ind i dem, disse mennesker, som blev regnet for de mest uretfærdige og onde i den del af landet."

„Varer fra Staterne"

1848 var det år, hvor græshoppeplagen kom til Salt Lake-dalen. Myriader af disse ødelæggende dyr, en hel hær af sult og fortvivlelse, kom myldrende i sorte legioner ned fra bjergene og gik til angreb på de spirende kornmarker. Det spæde korn bukkede snart under for denne fjendes forslugenhed. Græshopperne fik bogstaveligt talt alt grønt til at forsvinde, hvor de kom frem. Hungersnøden og al frygt og elendighed, der fulgte med dem, syntes nu at stirre de fattige nybyggere i øjnene.

De blev frelst ved et mirakel. Midt i alle ødelæggelserne, da det syntes som om intet kunne dæmme op for dem, viste sig pludselig store flokke af måger ... De kom og begyndte at æde løs af ødelæggerne. Hele dagen lang åd de løs, og når de var mætte, spyttede de maden op og begyndte forfra igen ...

Men der var stadig stor knaphed på madvarer. Overskuddet fra den første høst i dalen havde knap nok været tilstrækkeligt til at dække de behov, som var forårsaget af immigrationen idet det strømmede til med sidste dages hellige fra grænseområderne og fra Europa; og nu hvor græshoppeplagen havde anrettet så store ødelæggelser i afgrøden, var der til trods for, at mågerne havde været til stor hjælp, fare for, at nogle af de hellige ville komme til at sulte ...

Det var på dette tidspunkt, hvor der faktisk var hungersnød i dalen, og hvor de hellige, der var udmarvede af sult og meget dårligt og sparsomt påklædt, ikke vidste, hvor de skulle få den næste bid mad eller klæder til at skjule deres nøgenhed fra — for der var nu ligeså stor mangel på tøj, som der var på brød — at Heber C. Kimball, opfyldt af profetiens ånd, ved et offentligt møde overfor den forbløffede menighed erklærede, at der inden for kort tid ville blive solgt „varer fra staterne billigere i Salt Lake Citys gader end i New York, og at de hellige ville få rigeligt af både fødevarer og klæder."

„Det tror jeg ikke et ord af," sagde Charles C. Rich; og med de ord udtrykte han ni-tiendedele af de tilstedeværendes følelser.

Heber var selv forbløffet over sine ord, så snart som Ånden igen var borte, og „det naturlige menneske" (Mosiah 3:19) atter var fremherskende. Da han satte sig ned igen, sagde han til brødrene, at han var „bange for, at han havde taget fejl denne gang." Men det var ikke hans egne ord, han havde udtalt, men han, hvis ord det var, kunne også opfylde dem.

Denne usædvanlige forudsigelse gik i opfyldelse, ved hjælp af guldgraverne. De kom ganske uventet på deres vej til Californien. Det interesserede i den grad den civiliserede verden, at der var fundet guld der, at hundrevis af godt og rigt belæssede vogntog begyndte at strømme over kontinentet på vej til guldområderne. Salt Lake dalen blev et rastested for guldgraverne, og før de hellige havde fået tid til at komme sig over Hebers mod til at fremkomme med en så forbløffende profeti, så skete det vidunderlige, at de blot behøvede at gå uden for deres egen dør for at se den gå i opfyldelse. Guldgraverne var kun optaget af en ting: at nå Stillehavets kyst; tørsten efter mammon havde for en tid udvisket alle andre følelser og ønsker. De blev utålmodige over, hvor langsomt de kom frem, så for at gøre vognede lettere, smed de deres kostbare ting som de havde fyldt deres vogne med til rejsen over, bort eller solgte dem ganske billigt. De byttede ivrigt deres udsøgte, men trætte heste og andre trækdyr for pionerernes friske muldyr og heste, og de byttede klæder, provision, redskaber m. m. for de mest primitive vogne og trækdyr, uanset hvor meget de mistede derved, sådan at de nu knap undte sig proviant nok til resten af rejsen. Sådan gik det til, at „varer fra Staterne" virkelig blev solgt billigere i Salt Lake Citys gader, end de var blevet købt i byen New York, ganske som profeten Heber havde forudsagt.

Nogle år senere henviste Heber til dette i en tale:

„Profetiens Ånd forudser fremtidige begivenheder. Gud lader ikke en ting ske, fordi man har sagt, at sådan vil det være, men fordi det hele tiden har været hans plan, og det er simpelthen den Almægtiges fremtidige hensigter, som profeten forudser. Det er sådan, at jeg profeterer, men jeg har forudsagt ting, som jeg ikke selv på nogen måde kunne forudse, og ting, som jeg heller ikke tror, at nogen anden kunne forudse, men jeg har sagt det, og det er sket i endnu større målestok, end jeg sagde, at det ville; jeg tænker her på noget jeg sagde angående pionerernes fremtidige forhold her i dalen. Næsten alle var klædt i dyrehuder, og vi var alle fattige og fuldstændige uden midler, alligevel havde vi det alle godt. Det, jeg sagde, var: „Der vil ikke gå ret lang tid, brødre og søstre, før I har rigeligt med mad og klæder, ja, I skal købe det billigere end det kan købes i byerne i De forenede Stater." Jeg havde ingen anelse om, at der ville komme så mange ikkemormoner; det var faktisk aldrig faldet mig ind; og da jeg først havde udtalt ordene, tænkte jeg, at jeg nok tog fejl denne gang. Bror Rich sagde ved den lejlighed: „Det tror jeg ikke et ord af." Og det gjorde jeg faktisk heller ikke selv; men til de helliges forbløffelse og store glæde indtraf det, som jeg havde sagt, kun i endnu større målestok. Herren havde givet mig den rette inspiration; jeg vidste det bare ikke selv.

Jeg har mange gange hørt Joseph sige, at han i høj grad blev fristet i forbindelse med de åbenbaringer, som Herren gav gennem ham — nogle gange virkede det, som om de umuligt kunne opfyldes. Jeg regner ikke mig selv for en profet; men jeg ved, at hver eneste mand eller kvinde kan

blive en profet, hvis de lever med dette for øje."

„Robert, hvorfor har du beklaget dig til Herren?"

Robert Smith, som var ven med bror Kimball og i mange år næsten blev regnet for medlem af hans familie, siger: „I 1857, hvor jeg arbejdede for bror Heber, bad jeg ham om nogle varer, som han nægtede at give mig. Det var jeg naturligvis ked af, så jeg gik hjem og forelagde sagen for Herren. Da jeg næste morgen kom på arbejde, kaldte bror Heber mig ind i sit værelse og sagde: ‚Robert, hvorfor har du beklaget dig til Herren angående hans tjener, Heber? Her er de ting, du bad om, og her efterdags skal du ikke gå til Herren med hver eneste lille ting, der sker.' " ○

Forældre og børn

AF RICHARD L. EVANS

Det er på en måde mærkeligt, hvordan hver eneste generation synes at føle, at hver eneste foregående generation er noget gammeldags, hvordan hver eneste generation lytter utålmodigt til den foregåendes lektier. De unge er så sikre på, at reglerne har forandret sig. De ældre er sikre på, at de ikke har ændret sig. De unge føler, at de ved, hvor langt de kan gå. De ældre er i høj grad opmærksom på faren. De unge føler, at de altid kan nå bremserne i tide til at redde sig. De ældre ved, at det ikke altid er sådan. Og derfor finder man ofte forældre, som famler, som rækker, som beder, idet de prøver på at sige det, der skal siges på en måde, som ikke vil blive misforstået, på en måde, som ikke vil forekomme geskæftig. Og altid er der stort behov for, at forældre og børn kommer til forståelse og får sagt til hinanden det, som det er så vigtigt at få sagt. Og derfor vil vi denne dag indtrængende bede om, at forældre og børn måtte finde større forståelse over for hinanden: Til jer som forældre at huske, da I var unge; at huske, hvorfor I ønskede at gøre noget, som I ønskede at gøre; at huske, hvor ivrige I var for at nå social anseelse, hvor følsomme I var over for utidig kritik, hvor let jeres hjerter kunne såres, og hvordan noget, som nu forekommer mindre vigtigt, engang betød uendelig meget. Alt dette beder vi jer som forældre om at huske. Og nu til jer, vore børn, til jer i jeres ungdom. Hvorfor skulle I antage, at de grundlæggende regler virkeligt har ændret sig i de få korte år, siden jeres forældre var lige så unge som I? Vejen forekommer jer at være ny. Den er ikke ny for dem. De har prøvet den. De rejser stadig ad den, og den er stadig i det væsentlige den samme. Vi har mere, vi kører hurtigere; Vi har opnået nogle ting og mistet nogle andre — men det er stadig sandt, at årsager følges af virkninger. Og når I beder jeres forældre om at huske dette, vil I så også huske dette for dem: at de var unge for ikke så længe siden, lige som I er unge i dag — at de engang tænkte jeres tanker, at de engang følte, at de også havde fundet nye veje og følte jeres længsler mod flugt og frihed — og siden har lært visdommen i selvtugten. Husk også, at forældre har hjerter, som kan såres, at de lige som I er følsomme over for utidig kritik og over for misforståelser af deres hensigter. Husk, at der er intet, som de i retfærdighed ikke vil gøre for jer.

HAV TAK FOR PROFETEN, DU SENDTE

ÆLDSTE GORDON B. HINCKLEY, De tolvs Råd

Vi har i over et århundrede sunget en vidunderlig salme: „Hav tak for profeten, du sendte." Den er nærmest blevet vort „varemærke". Som folk synger vi visse salmer, der kommer fra andre kirker, og andre trossamfund synger nogle af vore salmer. Men kun vi kan, hvis det var rigtigt, med rette synge: „Hav tak for profeten, du sendte, o Herre, på denne vor dag."

Den blev skrevet for mere end et århundrede siden af en fattig mand, der boede i Sheffield, England. Han arbejdede på stålværket, men blev så afskediget, fordi han havde sluttet sig til mormonkirken. Men i hans hjerte brændte et stærkt vidnesbyrd; og i dyb taknemmelighed skrev han disse vidunderlige linier. De er blevet et udtryk for millioner af menneskers taknemmelighed verden over. Selv har jeg hørt dem sunget på enogtyve forskellige sprog, som en gudfrygtig tak for guddommelig åbenbaring.

Hvor bør vi være taknemmelige, brødre og søstre, og hvor taknemmelige er vi ikke, for en profet, som vejleder os med ord af guddommelig visdom, medens vi lever her under vore forskellige forhold i disse vanskelige og indviklede tider. Den faste overbevisning i vore hjerter, visheden om, at Gud vil åbenbare sine børn sin vilje gennem sin ordinerede tjener, er fundamentet for hele vor tro og vore handlinger. Hvis vi ikke havde en profet, havde vi intet; og fordi vi har en profet, har vi alt.

For 12 år siden, var jeg sammen med missionspræsidenten i Hong Kong,

her havde jeg lejlighed til at påbegynde arbejdet på Fillippinerne, at åbne en mission der. Den 28. april 1961 holdt vi et møde, som vi, der var til stede, aldrig vil glemme. Dengang var der ikke nogen kirke, vi kunne mødes i. Vi bad De forenede Staters ambassade om tilladelse til at holde vort møde på den smukke terrasse til mindesbygningen af marmor på den amerikanske militærkirkegård. Vi mødtes klokken halv syv om morgenen. På dette hellige sted, hvor krigens tragedier bringes i eringring, påbegyndte vi arbejdet med at undervise i fredens evangelium.

Vi bad det eneste filippinske medlem, som vi havde været i stand til at finde frem til, om at tale. Han fortalte en historie, som jeg aldrig vil glemme.

Som dreng fandt han et gammelt laset nummer af **„Det Bedste"** mellem noget affald. Det indeholdt en forkortet version af en bog, der fortalte mormonfolkets historie. Den fortalte om Joseph Smith og beskrev ham som profet. Ordet profet virkede meget stærkt på drengen. Kunne det virkelig være rigtigt, at der var en profet på jorden? tænkte han. Hæftet blev væk, men tanken om eksistensen af en levende profet holdt aldrig op med at interessere ham gennem de lange mørke krigsår.

Endelig sluttede krigen, og De forenede Staters regering genåbnede Clark Air Base. Filippineren, David Lagman fik arbejde på basen. Han fik at vide, at hans overordnede, en luftkaptajn, var mormon. Han ønskede at spørge ham, om han troede på en profet, men han turde ikke rigtigt. Til sidst samlede han sig dog, efter mange indre kampe, sammen til at spørge.

„Er De mormon?" spurgte den unge mand. „Ja, det er jeg," lød det ligefremme svar. „Tror De på en profet, er det rigtigt, at De har en profet i Deres kirke?" fortsatte han ivrigt.

„Ja, vi har en profet, en levende profet, som præsiderer over kirken, og som belærer os om Herrens vilje."

David bad kaptajnen fortælle sig mere, og som følge af denne undervisning, blev han døbt. Han var den første indfødte, der blev ordineret til ældste på Filippinerne, og idag arbejder han som præsident for kirkens NordLuzon distrikt; for nu ved han selv, at der virkelig findes en levende profet på jorden.

Findes der nogen større velsignelse for et folk end at være ledet af en, som modtager Guds vilje om sit folk og underviser det deri? Vi behøver ikke se os ret meget omkring her i verden for at vide, at „de vises vis-

dom (skal) forgå, og de kloges forstand blive til intet." (L & P. 76:9). Den visdom, som verden bør søge efter, er den visdom, som kommer fra Gud. Den eneste forståelse, der kan frelse verden, er forståelse af det guddommelige.

„Den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne." (Amos 3:7).

Sådan var det på Amos' tid og i alle de år, hvor Guds hellige mænd talte, som den Helligånd inspirerede dem. (Se 2. Peter 1:21). De gamle profeter advarede ikke blot, om hvad der skulle ske, men hvad der er mere vigtigt, de åbenbarede sandheden for folket.

Det var dem, der påviste, hvordan menneskene skulle leve, hvis de skulle kunne være lykkelige og finde fred i deres liv.

Jeg kommer til at tænke på en kristen ung mand, jeg kender. Han undersøgte den ene kirke efter den anden, men han kunne ikke finde nogen, der lærte om en profet. Kun blandt de ortodokse jøder fandt han, at man talte respektfuldt om profeterne, og derfor antog han den jødiske religion.

I sommeren 1964 tog han til New York for at se verdensudstillingen. Han gik ind i mormonpavillonen og så billeder af profeterne fra Det gamle Testamente. Han blev helt varm om hjertet, da han hørte, med hvor stor agtelse missionærerne talte om disse store mænd, gennem hvilke Jehovah åbenbarede sin vilje. Men efterhånden som han kom videre frem gennem pavillonen, hørte han om moderne profeter, om Joseph Smith, som blev kaldt en profet, seer og åbenbarer. Der var noget ved det, der greb ham. Hans ånd blev grebet af missionærernes vidnesbyrd. Han blev døbt. Han aftjente en mission i Sydamerika, hvor han blev redskab til, at mange blev omvendt. Så vendte han hjem igen, og har siden hjulpet sin familie og mange andre ind i kirken. Det varmer om hjertet at høre ham bære vidnesbyrd om, at Joseph Smith virkelig var en Guds profet, og at alle de, der er kommet efter ham i dette hellige kald, ligeledes har været profeter.

Kan et menneske, der er villig til uden fordomme at læse Joseph Smiths historie, tvivle på, at han havde profetiske evner? Næsten 30 år før, der blev løsnet et skud, forudsagde han borgerkrigen i De forenede Stater og fortalte endvidere, at efter denne krig ville der snart komme krig blandt alle nationer. I og jeg er i denne generation vidner til disse bemærkelsesværdige ords opfyldelse.

Han forudsagde, at dette folk, der dengang levede i staten Illinois, ville blive fordrevet derfra, at de ville komme ud for store lidelser, og at de siden ville blive et stort og mægtigt folk i Rocky Mountains området. Vor tilstedeværelse her på tempelpladsen i Salt Lake City er et bevis på opfydelsen af disse fantastiske profetiske ord.

Det samme har været tilfældet med hans efterfølgere. En kold vinterdag i 1849, da vore forgængere i Salt Lake-dalen var sultne og måtte leve af rødder og tidsler, alt imens der blev fundet guld i Californien, stod Brigham Young på platformen her på pladsen og udtalte profetiske ord til dem, der følte, at de måske ville lade deres vanskeligheder her bag sig og rejse til de „grønnere græsmarker" i Californien. Han sagde blandt andet:

„Vi er blevet smidt fra asken i ilden, senere fra ilden og ud på sletterne; her er vi nu, og her vil vi blive . . .

„Vi vil bygge en by og et tempel til den allerhøjeste Gud her. Vi vil bygge boliger øst og vest herfor, og nord og syd herfor; vi vil bygge større og mindre byer i hundredvis, og tusinder af hellige vil samles her fra alle jordens nationer.

„Dette vil blive et gennemgangssted for alle nationerne. Konger og kejsere og jordens ædle og vise vil komme her for at besøge os . . . "

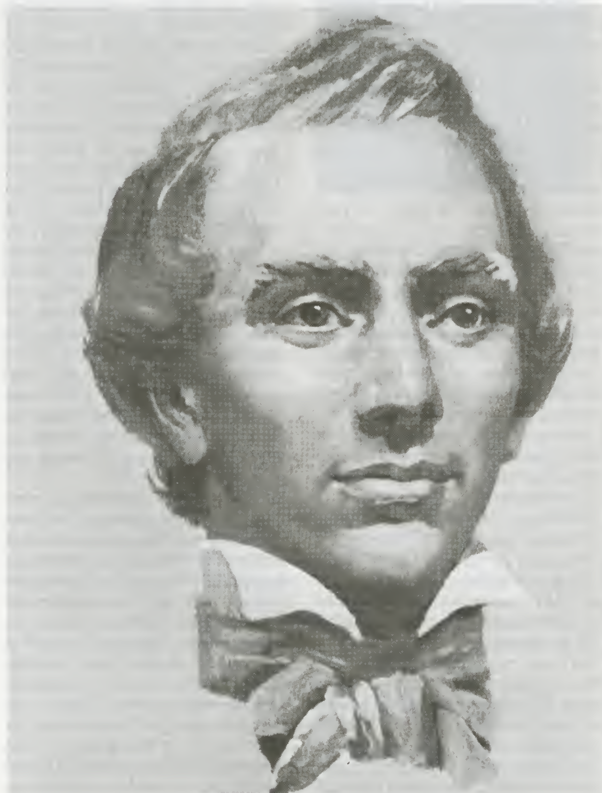
Kan noget menneske, der står i Visitor's Center på tempelpladsen og er vidne til de hundreder af tusinder, ja millioner, der hvert år kommer for at besøge os, være i tvivl om, at Brigham Young talte som profet? I årenes løb har mange notabiliteter passeret igennem Det første Præsidentskabs kontorer for at møde den mand, som vi opretholder som kirkens præsident og vore dages profet. Heriblandt har der været regeringsoverhoveder, ledere indenfor forretning, uddannelse og mange andre områder. Disse er blandt „de rige og lærde, de vise og ædle" (L. & P. 58:10) som Brigham Young talte om, da vi var et fordrevet folk, der boede isoleret blandt de vildsomme bjerge.

For to uger siden sad vi ombord i et fly, der var på vej fra San Francisco til Sydney i Australien. Vi lagde mærke til en ung mand, der sad i nærheden af os og læste i bogen: *Joseph Smith, an American Prophet*. Da lejligheden bød sig, henvendte jeg mig til ham. Jeg fortalte ham, at også jeg havde læst bogen, at jeg kendte forfatteren og spurgte ham, om han var interesseret i disse ting. Han sagde blandt andet, at han var interesseret i profeterne, og at tanken om en moderne profet fascinerede ham. Han havde tilfældigt set bogen på biblioteket og havde så bestemt sig for at læse den. Vi talte længe sammen, og jeg bar ham mit vidnesbyrd om, at Joseph Smith virkelig var en profet. Ikke alene talte han om de ting, der skulle ske, men hvad der er langt vigtigere, så åbenbarede han også den evige sandhed og var et vidnesbyrd om vor Herre Jesu Kristi guddommelige mission. Jeg håber, at den unge mand, gennem fortsatte studier vil føle et vidnesbyrd brænde i sit hjerte. Jeg føler mig overbevist om, at han vil få det.

Brødre og søstre, jeg er dybt taknemmelig, ikke kun for Joseph Smith, der i sin egenskab af profet tjente som et redskab i den Almægtiges hænder til genoprettelsen af dette arbejde, men også for alle dem, der har efterfulgt ham. Hvis man studerer deres liv, vil man begynde at forstå, hvorledes Herren har udvalgt dem, forædlet dem og tilpasset dem sine evige mål. Engang udtalte Joseph Smith: „Jeg er som en uhyre, utilhugget sten, der ruller ned fra et højt bjerg; . . . hele helvede, der her og der slår et hjørne af. Således vil jeg blive en glat og

sleben pil i den Almægtiges kogger."
Profeten blev hadet og forfulgt. Han blev jaget og fængslet. Han blev misbrugt og slået. Men når man læser hans historie, vil man se den udvikling, som han talte om. Der udvikledes en kraft i hans liv. Han blev forædlet. Hans kærlighed til andre blev så stærk, at de var ham kærere end hans eget liv. Hjørnerne af denne utilhuggede sten blev virkelig slået af, og han blev en sleben pil i den Almægtiges kogger.

Det samme har været tilfældet med dem, der har efterfulgt ham. De er blevet forædlet og forfinet, slebet og poleret gennem mange års tro tjeneste for bedst muligt at kunne fremme den Almægtiges formål. Kan nogen være i tvivl herom efter at have læst om sådanne mænds liv som Brigham Young, Wilford Woodruff og Joseph F. Smith? Herren mildnede deres temperament og forædlede dem for at berede dem til dette store og hellige ansvar, der senere blev lagt på deres skuldre. Det har også været tilfældet med den mand, som står som præsident for kirken idag, vor elskede leder, præsident Harold B. Lee. Jeg håber han tilgiver mig, at jeg siger dette. Jeg ønsker ikke at gøre ham flov. Men kan et menneske, som ellers kender til hans liv, benægte, at den samme indflydelse har været til stede? Han voksede op under forhold, der idag ville blive betegnet som fattige. Han har følt, hvad hårdt manuelt arbejde vil sige, på sin egen krop. Han tjente som missionær og blev afvist af de fleste, han henvendte sig til. Han måtte arbejde hårdt for at få en uddannelse. Han har været så alvorligt syg, at det ikke så ud som om, han kunne leve. Han har vandret gennem sorgens mørke dale. Når man ser tilbage på hans livs historie, så kan man se, at det alt sammen er en del af et mønster, en forædlende proces med det formål, at han bedre skulle være i stand til at forstå andres prøvelser, lidelser og sorger. Og til trods for alt dette, så er han i besiddelse af en ukuelig ånd, der opløfter alt og alle, han kommer i forbindelse med, oven over det tragiske og sorgerne.

På min rejse for nylig sammen med ham gennem Englands og Europas missioner, som hans juniorledsager, har jeg set, hvor ivrige de unge er for at møde ham. De trænges omkring ham med tårer i øjnene og dejlige smil om munden. Jeg har set missionærer sidde som tryllebundet, når han underviste dem udfra skrifterne, idet han ligesom vor Herre og Mester talte som en, „der har myndighed." Jeg har set helt små børn sidde helt stille, mens han har talt til dem med ord, de kunne forstå, og forklaret dem nadverens hellige sandheder. Jeg har set ældre mennesker græde, når han har velsignet dem.

Jeg har kun set få ting, der har gjort mig mere bevæget, end en ung mand, der omfavnede præsidenten, og senere med tårer i øjnene udtalte: „Aldrig har jeg været Himmelen så nær."

Ånden har båret vidnesbyrd for mig, og jeg står her som vidne for jer, om at han er kaldet som profet for vort folk over hele verden. „Hav tak for profeten, du sendte, o Herre på denne vor dag." Jeg er takenemmelig.

Jeg glæder mig over den fred og fremgang, som dette folk nyder, og jeg ved, at vor fremgang afhænger af, om vi gør Herrens vilje, som hans profet åbenbarer den for os. Hvis vi ikke følger hans råd, så fornægter vi i virkeligheden hans hellige kald. Hvis vi følger hans råd, vil vi blive velsignet af Gud.

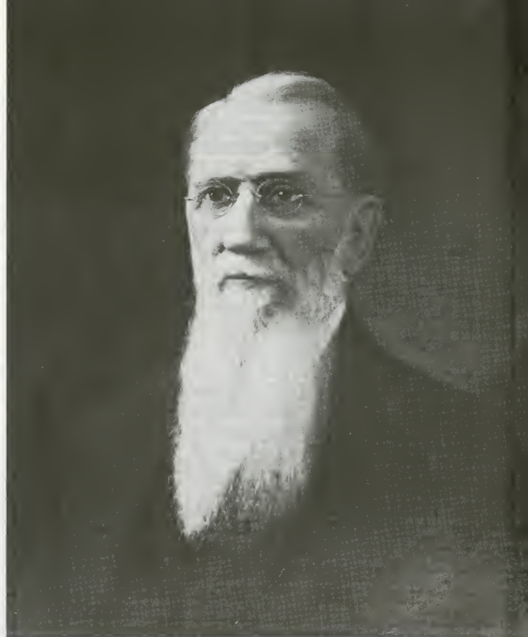
„Hans godhed, som aldrig os svigter,
vi priser hver dag og hver stund,
opfylde vi vil vore pligter
med glæde af hjerternes grund ..."
(Den blå sangbog nr. 184)

Gud lever og åbenbarer den evige sandhed. Jesus Kristus er vor Frelser og overhovedet for denne kirke. Vi har en profet blandt os på jorden, vi har en seer og åbenbarer til at belære os. Jeg beder, at Gud vil give os troen og den disciplin, der skal til at følge denne lære, i Jesu Kristi navn. Amen.

(Tale holdt ved den 143 halvårlige konference.)
(Den danske Stjerne bliver oversat 4 måneder før den udkommer.)

Et syn om de dødes forløsning

AF JOSEPH F. SMITH (1838-1918)
Den sjette præsident i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges sjette profet, Joseph F. Smith, blev født den 13. november 1838 i Far West, Missouri. Han var søn af Hyrum og Mary Fielding Smith. Han blev faderløs den 27 juni 1844, da hans far sammen med Joseph Smith led martyrdøden ved Carthage i Illinois.
I 1846 drev han sin mors prærievong tværs over Iowa til vinterkvarteret i Nebraska. To år senere drev han 2 oksespand, med alle familiens ejendele, tværs over sletterne til Salt Lake dalen. Hans mor, der var enke, døde i Salt Lake City 21. september 1852. Ved generalkonferencen i april 1854 blev Joseph F. Smith, som dengang kun var 15 år, kaldet til at tage på mission til Hawaii. Han blev ordineret til apostel og rådgiver i Det første Præsidentskab den 1. juli 1866, men blev afløst som rådgiver, da han blev indsat som medlem af De tolvs Råd den 8. oktober 1867. Præsident John Taylor kaldte Joseph F. Smith som 2. rådgiver den 10. oktober 1880 og som sådan virkede han også for præsident Wilford Woodruff og Lorenzo Snow. Han blev opretholdt som præsident for kirken den 17. oktober 1901 og døde i Salt Lake City den 19. november 1918. Dette syn, som Joseph F. Smith oplevede den 3. oktober 1918, blev forelagt Det første Præsidentskab, De tolvs Råd og kirkens patriark den 31. oktober 1918, hvor det blev enstemmigt vedtaget af dem.

Den 3. oktober i året 1918 sad jeg i mit værelse og grundede over skriften; jeg tænkte på det store sonoffer, som Guds Søn gjorde for verdens forløsning og den store vidunderlige kærlighed, som Faderen og Sønnen tilkendegav ved Forløserens komme til verden, så menneskeheden gennem hans forsoning og ved lydighed mod evangeliets principper, kan blive frelst.
Mens jeg var således beskæftiget, vendte mine tanker sig til apostlen Peters skrivelser til oldtidens hellige, som dengang var spredt udover Pontus, Galatien og Kapadokien og andre dele af Asien, hvor evangeliet var blevet prædiket efter Herrens korsfæstelse. Jeg åbnede Bibelen og læste det tredie og fjerde kapitel af Peters første Brev, og medens jeg læste, blev jeg stærkt påvirket, mere end nogensinde før, af følgende skriftsteder:
„Thi også Kristus døde én gang for synder, en retfærdig for uretfærdige, for at han kunne føre jer til Gud. Han led døden i kødet, men blev vakt til live i ånden.
„i hvilken han også drog hen og prædikede for de ånder, der var i forvaring,
„de som fordum var ulydige, dengang Gud i sin langmodighed biede i Noas dage, medens arken blev bygget. I den blev nogle få, nemlig otte, sjæle frelst gennem vand“ (1. Peter 3:18-20).
„Thi derfor blev evangeliet forkyndt også for de døde, for at de vel skulle dømmes på legemet, som mennesker dømmes, men leve i ånden, ligesom Gud lever.“ (1. Peter 4:6).

Klassiske mormon-tanker

Mens jeg funderede over disse ting, som står skrevet, åbnedes min forstands øjne og Herrens Ånd hvilede over mig, og jeg så de dødes ånder, både store og små. Der var samlet en utallig skare af retfærdige ånder, der havde været trofaste i Jesu vidnesbyrd, mens de levede i dødeligheden, og som havde bragt ofre i lighed med Guds Søns store offer og lidt prøvelser i deres Forløsers navn. Alle disse var gået bort fra det dødelige liv, med et sikkert håb om en herlig opstandelse, ved Gud Faderens og hans enbårne Søns, Jesu Kristi nåde.

Jeg så, at de var fyldt med glæde og fryd, og de glædede sig sammen, fordi deres forløsningsdag var nært forestående. De var samlede for sammen at afvente Guds søns komme til åndeverdenen. Han som skulle forkynde deres forløsning fra dødens bånd. Deres slumrende støv skulle opstå i dets fuldkomne skikkelse, ben til ben, senerne og kødet udenpå ånden, så legeme og ånd kunne forenes for aldrig mere at skilles, men modtage en fylde af glæde.

Mens denne store skare ventede og samtalede og frydede sig i deres forløsningstime fra dødens lænker, viste Guds Søn sig. Han forkyndte frihed for de fangne, der havde været trofaste og han prædikede det evige evangelium for dem, læren om menneskehedens opstandelse og forløsning fra faldet og fra individuel synd på betingelse af omvendelse. Men han gik ikke til de ugudelige. Blandt de ugudelige og de, uomvendte, som havde besmittet sig, mens de var i kødet, løftede han ikke sin stemme, ej heller skuede de oprørske, der forkastede de fordums profeters vidnesbyrd og formaninger, hans nærhed eller hans ansigt. Hvor disse var, herskede der mørke, men iblandt de retfærdige var der fred og de hellige frydede sig ved deres forløsning og knælede ned og anerkendte Guds Søn som deres forløser og befrier fra døden og helvedes lænker. Deres ansigter lyste, udstrålingen fra Herrens nærværelse hvilede på dem, og de sang lovsange til hans hellige navn.

Jeg forundredes, for jeg forstod, at Frelseren tilbragte omkring tre år af sin tjenestegerning blandt jøderne og andre af Israels hus, i bestræbelse på at lære dem det evige evangelium og kalde dem til omvendelse; og dog, til trods for hans mægtige gerninger og mirakler og forkyndelser om sandheden med stor kraft og myndighed, var der kun få, der lyttede til hans røst og frydede sig ved hans nærværelse og modtog frelse af hans hænder. Men hans tjenestegerning blandt dem, der var døde, var begrænset til den korte tid, der gik, mellem korsfæstelsen og hans opstandelse og jeg grundede over Peters ord, at Guds Søn prædikede, for de ånder der var i forvaring, og som fordum var ulydige, dengang Gud i sin langmodighed biede i Noas dage, og hvordan det var muligt for ham, at prædike for disse ånder og udføre det nødvendige arbejde blandt dem, på så kort tid.

Medens jeg endnu undredes derover åbnedes mine øjne og min forstand oplystes, og jeg forstod, at Herren ikke i egen person gik og belærte de ugudelige og ulydige, der havde forkastet sandheden; men se, blandt de retfærdige organiserede han sine styrker og udpegede budbringere, som var iklædt magt og myndighed, og overdrog dem det hverv at gå ud og bringe evangeliets lys til dem, der var i mørke, ja, til alle menneskers ånder. Og således blev evangeliet prædiket for de døde. Og de udvalgte budbringere gik ud for at forkynde Herrens nådesdag (Es. 61:2), og forkynde frihed for de bundne; ja, til alle, der ville omvende sig fra deres synder og modtage evangeliet. Således blev evangeliet prædiket for dem, der var døde i deres synder, uden kundskab om sandheden, eller i overtrædelse efter at have forkastet profeterne. Disse blev undervist om tro på Gud, omvendelse fra synd, stedfortrædende dåb til syndernes forladelse, håndspålæggelse for den Helliggånds gave og alle andre principper i evangeliet, der var nødvendige for dem at kende, for at kunne kvalificeres til at blive dømt i overensstemmelse med mennesker i kødet, så de kan leve med Gud i ånden.

Og således kundgjordes det iblandt de døde, både store og små, de uretfærdige såvel som de trofaste, at forløsning var blevet udarbejdet gennem Guds Søns offer på korset. Således kundgjordes det, at vor Forløser tilbragte sin tid under sit ophold i åndernes verden med at belære og forberede trofaste profeters ånder, der havde vidnet om ham i kødet, så de kunne bringe forløsningens budskab til alle de døde, som han ikke personligt kunne gå til på grund af deres modstand og overtrædelse, så de gennem hans tjeneres betjening også kunne høre hans ord.

Iblandt de store og mægtige, der var forsamlede i den store skare af retfærdige, var fader Adam, den gamle af dage, og alles fader og vor strålende moder Eva, med mange af deres trofaste døtre, der havde levet igennem tiderne og tilbedt den sande og levende Gud. Abel, den første martyr, var der og hans bror Set, en af de store, der var i sin fader Adams udtrykte billede. Noa, der advarede om syndfloden; Sem, den store højpræst; Abraham, de trofastes fader; Isak, Jakob og Moses, Israels store lovgiver; Esajas, der profetisk forkyndte, at Forløseren var salvet til at trøste de sønderknuste, forkynde frihed for de fangne og åbne fængslet for dem, der var bundne, var der også.

Desuden Ezekiel, der i et syn så den store dal med tørre ben, der skulle iklædes kød og komme frem igen i de dødes opstandelse som levende sjæle; Daniel, der forudså og forudsagde, hvorledes Guds rige skulle genoprettes i de sidste dage, for aldrig mere at udslettes eller gives til noget an-

Et syn om de dødes forløsning

det folk; Elias, der var med Moses på Forklarelsens Bjerg og Malakias, profeten, som vidnede om Elias' komme, — hvem Moroni også omtalte til Joseph Smith — da han forkyndte, at han skulle komme før Herrens store og frygtelige dag. Profeten Elias skulle i børnenes hjerter indplante den forjættelse, der var givet deres fædre, og bebude det store arbejde, der skulle gøres i Herrens templer i tidernes fyldes uddeling, for de dødes forløsning og børns besegling til deres forældre, for at ikke hele jorden skulle blive slået med band og fuldstændig lægges øde ved hans komme.

Alle disse og mange flere, endog profeterne, der opholdt sig iblandt nephitterne og vidnede om Guds Søns komme, blandede sig i den store forsamling og ventede på deres befrielse, for de døde havde betragtet deres ånders lange adskillelse fra deres legemer som en trældom (Se L. & P.). Herren underviste disse og gav dem magt til at komme frem efter hans opstandelse fra de døde og indgå til Faderens rige for der at blive kronet med udødelighed og evigt liv, og derefter fortsætte deres arbejde, som Herren havde lovet, og få del i alle de velsignelser, som var forbeholdt dem, der elsker ham.

I åndeverdenen var også profeten Joseph Smith og min far, Hyrum Smith, desuden Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff og andre udvalgte ånder, der var holdt tilbage for at komme frem i tidernes fylde og deltage i grundlæggelsen af det store sidste dages værk, indbefattet bygning af templer og udførelse af ordinanser deri til de dødes forløsning. Jeg så, at de var blandt de ædle og store, der i begyndelsen blev udvalgt til at være ledere i Guds kirke. Endog før de fødtes, modtog de sammen med mange andre deres første lektier i åndernes verden, og forberedtes til at komme frem i Herrens bestemte tid for at arbejde i hans vingård for menneskesjælenes frelse.

Jeg så, at denne uddelings trofaste ældster fortsatte deres arbejde med at prædike omvendelsens og forløsningens evangelium gennem Guds enbårne Søns offer, når de gik bort fra det jordiske liv, og de prædikede iblandt dem, der var i mørke og under syndens år i de døde ånders store verden. Den døde, der omvender sig, vil blive forløst ved lydighed mod Guds Hus' ordinanser og efter, at de har betalt straffen for deres overtrædelser og er vasket rene, skal de modtage en belønning i overensstemmelse med deres gerninger, for de er arvinger til frelse.

Således var synet om de dødes forløsning, som der blev åbenbaret for mig og jeg bærer vidnesbyrd herom og jeg ved, at dette vidnesbyrd er sandt, gennem vor Herre og Frelser Jesu Kristi velsignelse, Amen.

Fra Missionens Præsidentskab

April er en ganske særlig måned for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges medlemmer. Gennem åbenbaring blev Kirken organiseret i denne tidernes forvaltning den 6. dag i denne måned i 1830. (L. & P., afsnit 20 og 21). Fra den beskedne begyndelse, hvor seks personer mødtes i ét lokale, er Jesu Kristi Kirke vokset til en verdensomspændende kirke med over 3.300.000 medlemmer. Der er mere end 630 stave og 107 missioner. Mormons Bog er blevet og vedbliver at være den mest solgte bog i verden næst efter Bibelen.

I disse dage, med den hurtige rejsemåde, den gode kommunikation og den store fremgang, bliver evangeliet forkyndt for de fleste folk på jorden. Herren velsigner os sandelig med det, som vi har brug for, så vi kan sprede evangeliet.

I dag ligger der en udfordring for os til at træffe de, som ikke er forudindtaget, så de er døve for budskabet, og de, som ikke er ligegyldige, så det grænser til dovenskab. Eksemplet har aldrig været så vigtigt. Når vi efterlever evangeliet, påvirker det ikke alene vort eget liv og vor egen frelse, men også vore omgivelser, fordi de bedømmer metoden efter resultatet.

Missionærer uddeler et skrift, „Hvad med Mormonerne". Det fremsætter mange erklæringer om hvad mormonerne tror på, og hvordan de bør leve. Vil vi være stolte over og ivrige efter, at vore naboer modtager et sådant skrift og bedømmer os ud fra denne målestok?

Ikke blot dette, men bereder vi os til at „dømme", som der står skrevet i 3 Nephi 27:27? Frelseren taler med dette folk og udtaler, at de skal nedskrive det, der sker, (3 Nephi 27:23-24), fordi folket vil blive dømt „. . . i overensstemmelse med de bøger, som skal skrives," (vers 25-26), og det betyder, at vi også skal blive dømt ud fra de ting, som vi har modtaget.

Kristus spørger videre i vers 27: „Hvad slags mænd burde I da ikke være?" og svarede: „Som jeg (Kristus) er".

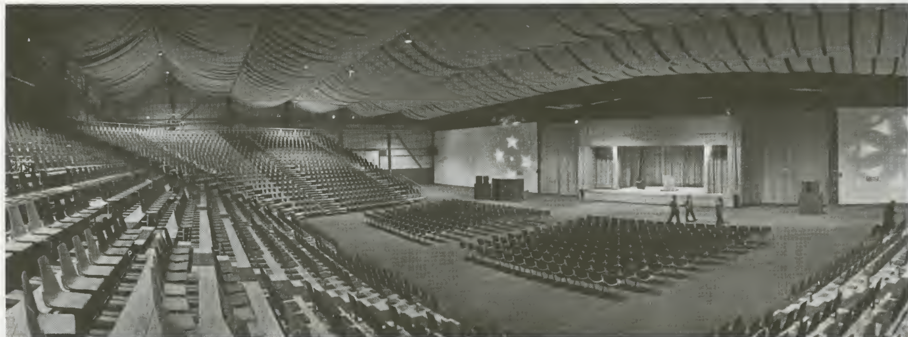
Hvilket kæmpemæssigt ansvar! Mange af de største prædikener er ikke nedskrevet, men de er forkyndt ved hjælp af handlinger og levevis.

Mange af de største lektier i mit liv har jeg fået ved at iagttage — ikke ved at læse. Kristus sagde: „Som jeg er". Han kendte skriften og loven, så vel som han blev ledet ved og lyttede efter den Vejledende Ånd.

Må vi ære ham i denne måned, hvor han blev født, ved at være som han, og bruge denne måned som endnu et trin fremad mod at leve vort liv som han — Verdens Frelser.

Vi ønsker jer Herrens største velsignelser.

Grant R. Ipsen,
missionspræsident

I denne kongressal vil 5000 af os mødes med Kirkens generalautoriteter i tre dages festligt samvær. Musik — sang — optræden og — Evangeliet forkyndt af Guds tjenere.

Hvor skal du sidde?

Det første Præsidentskab har bekjendtgjort, at en „område-generalkonference" vil blive afholdt i Stockholm i august 1974 for medlemmerne i Finland, Sverige, Norge og Danmark.
Hvert år lige siden 1830 har der i Kirken været afholdt generalkonferencer i april og oktober måned. Nu har man ment det rigtigst, at generalautoriteterne kommer ud til medlemmerne, snarere end at de skal rejse til Salt Lake City. Derfor holdes disse område-generalkonferencer. Vores bliver den fjerde i rækken.
Programmet til denne konference lægges tilrette nøjagtigt som til de regulære generalkonferencer. Fredag aften bliver det et underholdende program, lørdag to fællesmøder og møder for søstrene og brødrene hver for sig. Søndag sluttes af med to møder, formiddag og eftermiddag.
Det forventes, at hele Det første Præsidentskab med præsident Spencer W. Kimball i spidsen vil deltage. Desuden ventes en række af apostlene og andre generalautoriteter.
De deltagere, som måtte ønske det, forsynes til alle møder med transportable modtagere ,der lader dem høre alle taler på det sprog, de måtte ønske, samtidig med, at talen holdes på originalsproget. Ved hvert møde vil der være fællessange og korsange.
Hvert distrikt i Danmark arrangerer en eller flere fællesrejser. Der kan blive tale om tog, bus eller fly. De, der måtte ønske det, kan køre i egen bil, men alle skal tilmeldes for at få adgangskort til møderne. Svenskerne har reserveret en lang række hotelværelser og hele to campingpladser.

DU INDBYDES
til at deltage i dette det største arrangement, som Kirken i sin 124 år lange historie i Skandinavien endnu har påtaget sig.
Det har alle muligheder for at give dig den største åndelige oplevelse i dit liv — du vil her være sammen med profeten og hans rådgivere og høre ordet forkyndt direkte fra deres mund. Du vil være sammen med 5000 andre mormoner, du vil sammen med dem synge Kirkens sange til Herrens pris.
Planlæg din ferie nu, så den inkluderer dagene for konferences afholdelse, den 16.-18. august. Arranger dine personlige forhold, så du er i stand til at tage afsted på den måde, som du foretrækker.

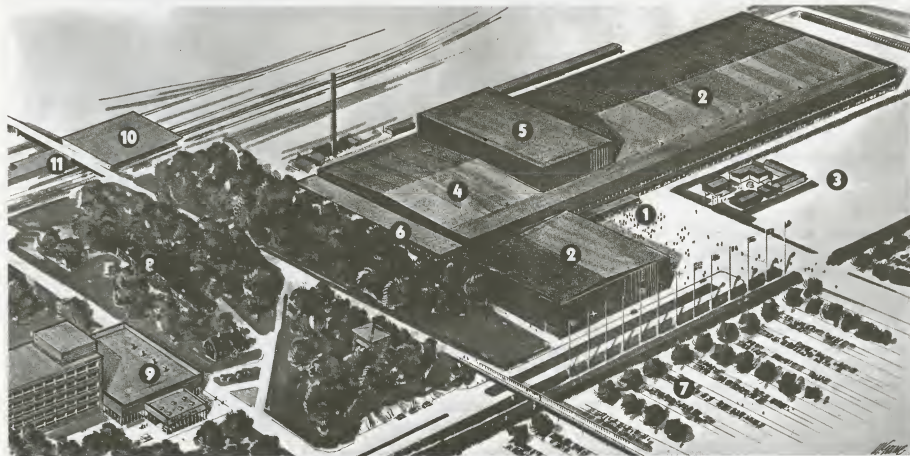
FORHALLEN

INDGANG OG PARKERINGSPLADS

Stockholm 16.-18. august

UDSTILLINGSOMRÅDET SET FRA LUFTEN

Dåb

Nordre Gren: 1. december 1973
Lis Valborg Commey døbt af ældste David A. Christoffersen, håndspålæggelse ved ældste Glade R. Crowter.

8. december 1973
Ken Hall døbt af broder Flemming Hall, håndspålæggelse ved samme.

1. december 1973
Eva Marie Borup Andersen døbt af broder Hans Billeskov Jansen, håndspålæggelse ved broder Erik Borup Andersen.

Kolding: 24. november 1973
Henrik Bruhn Andersen døbt af ældste Ronald Willis, håndspålæggelse ved ældste Kelly B. Maxfield.

Slagelse: 5. januar 1974
Aage Greis Jørgensen døbt af ældste D. Steven Christensen, håndspålæggelse ved ældste Brent L. Top.

Centrum Sj.: 14. august 1973
Jens Jørgen Stokholm døbt af broder Svend Aage Stokholm, håndspålæggelse ved samme.

Randers: 8. september 1973
Mary Laurine Jensine Jensen døbt af ældste Hans Chr. Christiansen, håndspålæggelse ved broder Jørn Otto T. Nielsen.

Aarhus: 5. januar 1974
Kitti Heelen Nielsen Faarø døbt af broder Johnny Jensen, håndspålæggelse ved broder Knud Peder Pedersen.

Odense: 12. januar 1974
Sonja Hansen døbt af ældste Paul Price, håndspålæggelse ved broder Franz Orla Knudsen.

København: 26. november 1973
Sue Hoxie døbt af præsident Grant R. Ipsen, håndspålæggelse ved samme.

15. december 1973
Anne Grete Stenberg Petersen døbt af broder Ingolf Jensen, håndspålæggelse ved broder Sven-Erik Thomsen.
Ellis Ninna Pedersen døbt af broder Jørn Pedersen, håndspålæggelse ved samme.

Døde

Aarhus
Den 20. december 1969 døde søster **Elvina Condera Baunsgaard,** 78 år gammel.
Den 29. december 1973 døde broder **Niels Hansen,** 85 år gammel.

København
Den 4. december 1973 døde broder **Joseph Thomas Asmussen,** 50 år gammel.

Ordinationer

København: 16. december 1973
Erling Pedersen ordineret til diakon af broder Jørn Pedersen.
Henrik Barkow Thomsen ordineret til diakon af broder Sven-Erik Thomsen.

Slagelse: 7. oktober 1973
John Arnfinn Hjelm ordineret til diakon af broder Hans M. Larsen.
16. december 1973
John Arnfinn Hjelm ordineret til lærer af broder Børge Grand Hansen.
13. januar 1974
John Arnfinn Hjelm ordineret til præst af broder Hans M. Larsen.
Bent Henning Herluf Jensen ordineret til lærer af broder Børge Grand Hansen.

Esbjerg: 11. november 1973
Erik Kjærgård ordineret til ældste af broder Steffen Vestergård.

Silkeborg: 6. januar 1974
Henrik Darre ordineret til præst af broder Vagn Darre.

Amager: 23. december 1973
Kid Roald Lyfort ordineret til diakon af broder Bent S. Jensen.

Horsens/Vejle: 23. december 1973
Peter Elmgren Sørensen ordineret til lærer af broder Hans J. Sørensen.

Centrum Sj.: 18. november 1973
Jan Lindhardt ordineret til ældste af broder Bent Lindhardt.
28. oktober 1973
Michael Bøgebjerg Nielsen ordineret til diakon af broder Jørgen Ebbe Nielsen.
28. januar 1973
Hans Peter Stokholm ordineret til diakon af broder Svend Aage Stokholm.

Velsignelser

København: 4. november 1973
Jørgen og Birgit Dahlsgaard Jepsens datter **Maja Dahlsgaard Jepsen** velsignet af broder Preben R. Nielsen.
Jørgen og Birgit Dahlsgaard Jepsens datter **Anne Dahlsgaard Jepsen** velsignet af broder Henning Aaager.
Horsens: 6. januar 1974
Ebbe Rosenkildes og Kirsten Agnete Bjørns søn **Eilif Bjørn Grønborg Rosenkilde** velsignet af sin fader.
Aalborg: 6. januar 1974
Bjarne og Lissy Grethe Pedersens datter **Lotte Ingegerd Pedersen** velsignet af broder Preben Klitgård.

Missianary arrived:
Ny missionær i Den danske Mission: søster Birthe Hyldgaard fra Herning, ankommet den 7. december 1973.

MÅDEHOLDENHED

Vi kan få noget forkert ud af alle fornøjelser, men sidste dages hellige bør ikke bære sig uklogt ad, men snarere forstå, hvad Herrens vilje er, og praktisere mådeholdenhed i alle ting. De bør undgå overdrivelser og afholde sig fra synd, og vige langt uden om det, man kalder „menneskelige lyster"; i deres morskab og tidsfordriv bør de følge en kurs, der tager både bogstav og ånd i betragtning, hensigten og ikke blot handlingen, helheden og ikke blot en del af den, alt dette indeholdes i udtrykket: mådeholdenhed. På denne måde vil deres opførsel blive fornuftig og passende, og de vil ikke have nogen vanskelighed med at forstå Herrens vilje.

Lad mig formane de unge mennesker i særdeleshed, og de sidste dages hellige i almindelighed, til at veje mådeholdenhedens værdier i alle deres handlinger og fornøjelser. Husk også, at festligheder ikke er gode, når de går til yderligheder; overdrevent arbejde er heller ikke godt, men dovenskab og spild af kostbar tid er uendelig meget værre. „Lad eders mådeholdenhed blive set af alle mennesker." — Joseph Smith: Gospel Doctrine.

Vi lever i en materiel, fysisk, timelig verden. Mennesket er imidlertid midtpunktet i Mormonernes filosofi ... Hvad som helst, der indvirker på menneskets velfærd, har altid være af interesse for kirken. Vort folk er altid blevet rådet i deres timelige anliggender. — Ezra Taft Benson. Selvfølgelig har vi brug for penge. Vi kunne godt allesammen bruge nogle flere. Men ønsket herom burde ikke berøve os de åndelige rigdomme, som er af langt større værdi. Den unge mand, som har balance i sit liv med visdom, venner og med godhed mod andet, han er den, som bliver virkelig rig ...

Adam S. Bennion

